

Nunc meminisse iuvat

Beekvliet

Reünistenvereniging

TEMPORA NOSTRA

I Tempora Nostra ■ 32ste jaargang, nummer 2, 2020

Inhoud

• Rector Carla Faassen over corona en verbouwing	4	• Boekbespreking Claartje Samson-Corbeij	36
• Beekvliet bij de tijd	8	• Nieuw redactielid: Britt van Oorschot	37
• Eén jaar na Beekvliet: Studeren in coronatijd	14	• Britt interviewt Koen van Lierop	38
• Column Femke Hellings: Keuzes	19	• Spiegelbeeld Sjef Smolders en Joep Teulings, twee gymgeneraties	40
• Jan Lurinks legt uit: Le Lac	20	• De vier broers Vorstenbosch, een muzikale familie	44
• Expositie gijzelaarskamp Beekvliet alsnog geopend	21	• Leo Mesman wint Willem Wilmink Dichtwedstrijd	47
• Praatjes bij (oude) plaatjes	22	• Verslag van de jaarvergadering 2019 van NMI	48
• Oud-Beekvlieters in het nieuws	28	• Personalía	49
• Tempora Analytica - Nunc tempora sensica	34	• Colofon	50

Gezocht

Mensen die de website reunistenbeekvliet.nl willen aanpassen en onderhouden.
Reacties naar reunisten@gymnasiumbeekvliet.nl.

I Voorwoord najaar 2020

Leden van *Nunc Meminisse Iuvat* & lezers van *Tempora Nostra*,

In deze tijden valt veel werk stil, verstommen muziekkuitvoeringen en festivals, wordt aanraking een zeldzaamheid en zijn bijeenkomsten riskant. We zoeken compensatie in

zoom-meetings of skype-sessies. Maar het blijft allemaal een mager surrogaat voor het echte contact van mens tot mens. Gelukkig gaat *Tempora Nostra* door. De redactieleden staken de koppen op gepaste afstand bij elkaar. En daarna bleek ook de zoektocht naar kopij geen probleem. De onbeperkte digitale middelen waren ons daarbij meer dan ooit van dienst. En het resultaat ligt in uw handen.

Rector Carla Faassen praat ons ruimschoots bij over de laatste ontwikkelingen op Beekvliet. Behalve virusmiserie is er ook veel vrolijks te melden, niet alleen over leerlingen die met een 'corona-diploma' op zak de geschiedenis ingaan. Patrick van Aarle voegt er nog veel actueel Beekvlietnieuws aan toe. Bovendien weet hij aan enkele schoolverlaters boeiende en ook leerzame ervaringen te ontlocken over hun eerste studiejaar na Beekvliet. Marnix Lamers geeft een soort zelfanalyse, waarbij hij terugblik op zijn Beekvliettijd. In de altijd goedgevulde rubriek 'oud-Beekvlieters in het nieuws' zien we dat de categorie oud-leerlingen overall interessante sporen achterlaat. Kees Quinten vertelt over een oudgediende die in medische sector haar sporen verdient. De vaste rubrieken van Jan Lurinks en Femke

Hellings ontbreken natuurlijk ook niet. Waar we heel blij mee zijn: nieuwe aanwas bij de redactie van *Tempora Nostra*. Britt van Oorschot is namelijk aangetreden, met haar 21 lentes veelbelovend voor de toekomst van ons blad. Zij stelt zich niet alleen voor, maar levert ook meteen een interview met de muzikale Koen van Lierop.

Bram van Hulten wist twee gymnastiekdocenten van onderscheiden generaties bij elkaar te brengen. Hij liet Sjef Smolders en Joep Teulings een sportief potje stoeien over hun mooie vak, onder het motto: zoek de verschillen en overeenkomsten tussen vroeger en nu.

Mirjan Boot voelde de vier broers Vorstenbosch aan de tand over hoe het is een familietraditie te vestigen op Beekvliet, of misschien: hoe overleef je dat?

En zo komen de verhalen binnen bij *Tempora Nostra*. Het lijkt zo eenvoudig: je laat anderen wat vertellen en dan komt het vanzelf op papier. Maar zo is het niet, want wie schrijft weet wel beter. En daarom ben ik mijn mederedacteuren en eindredacteur dankbaar. Voor hun meedenken en meespeuren, voor steeds weer nieuwe ideeën en verhalen, voor het schrijven en kritisch nalezen, voor de tijd die ze daarvoor vinden in hun (nu extra) drukke levens. Dat mag weleens uitgesproken worden.

Ab imo pectore, uit de grond van mijn hart!

*Peter van Overbruggen, redactievoorzitter
Tempora Nostra*

Een korte terug- en vooruitblik

Rector Carla Faassen over corona en verbouwing

Een bijzonder jaar op een bijzondere school. Het jaar begon rustig met weer leuke nieuwe uitdagingen. Eind september 2019 bezocht de jury Excellente scholen onze school en half januari 2020 kregen we het predicaat dat we weer drie jaar kunnen voeren. Ons excellentieprofiel zal jullie niet verbazen: 'Door een goede begeleiding en het brede aanbod brengen wij de leerling ver!'

Door Carla Faassen

Traditie in ere hersteld

Dit schooljaar hebben we weer een Beekvliettraditie in ere hersteld. Twee inmiddels kersverse oud-leerlingen Lieve Derkx en Sofie van Aalst wilden in hun honoursproject weer een schoolorkest oprichten en dat is ze zowaar gelukt. In december tijdens de kerstviering was het eerste optreden van het Beekvliets Orkest dat sinds oktober 2020 weer bestaat onder leiding van dirigent Joost van Balkom. Weliswaar is het orkest nog klein maar dat zal in de loop van de jaren vast groter worden nu er ook weer eindexamen in muziek mogelijk is. Dit jaar zijn er voor het eerst weer leerlingen die dit als eindexamenvak hebben afgerond op Beekvliet.

Beekvliets orkest eindexamenleerlingen

In maart/april 2020 zou er een feestelijk optreden zijn van deze eindexamenkandidaten waarbij we dan tevens officieel het lustrumjaar 205 jaar Beekvliet zouden inluiden. Maar dat verliep anders zoals we allemaal ervaren hebben; geen optreden, geen vieringen 205 jaar Beekvliet, geen centraal eindexamen, geen laatste schooldag (Isd), geen gala maar wel een officiële diploma-uitreiking per klas met een professionele live verbinding (onder leiding van ook een net geslaagde leerling Joost Rijnke) voor opa's en oma's, vrienden etc. Tijdens de

Uitreiking predicaat

Edwin Leijten

uitreiking werden twee pensionado's in het zonnetje gezet namelijk Edwin Leijten en Jan van Kuppevelt. Jan gaat zijn carrière elders nog voortzetten. Van Edwin nemen we dit jaar nog uitgebreid afscheid.

Bijna iedereen geslaagd

Dat het centraal examen niet doorging was voor een aantal een opluchting maar een aantal leerlingen moest daardoor ineens heel hard aan de slag. Met name de jongens willen nog wel eens een eindspurt maken en dat kon nu niet meer. Maar toch hebben ze dat nog goed weten recht te zetten. Er was dit jaar maar één leerling niet geslaagd en derhalve kwam ons percentage op 99,4%.

Het onderwijs werd niet alleen voor de

examenleerlingen anders, maar voor alle leerlingen moest er ineens onderwijs op afstand gegeven worden. Het inzetten van de uitgebreide mogelijkheden van Office365 was iets waar ik al langer van droomde en dat werd ineens in rap tempo werkelijkheid. De leerlingen hebben maar één dag geen onderwijs gehad, namelijk op maandag. Die dag werden de docenten geschoold in Office365 (Teams). Op dinsdag waren al de eerste mentorgesprekken via Teams en op woensdag zijn de lessen online gestart. We hebben ervaren dat het kan, maar dat het geen vervanging is van het fysieke onderwijs op school. Het helpt zeker in de bovenbouw om snel contact te hebben met leerlingen. Het komend jaar zullen we gelukkig weer op school les kunnen geven. Daarbij zullen we weliswaar de pauzes voor de onderbouw en bovenbouw splitsen om zo meer ruimte (1,5 meter) te maken voor de medewerkers.

Bingo

De nieuwe structuur van de leerlingenraad begint ook zijn vruchten af te werpen. De horecacommissie heeft ons de afgelopen tijd goed geholpen en de goededoelencommissie heeft een Online Bingo georganiseerd voor Artsen zonder Grenzen.

We zijn inmiddels aangeland bij de vooruitblik. Na het succesvolle nieuwe vakoverstijgend project 'Oorlog in woorden' in klas 6 komt er een nieuw project aan voor klas 5 waarbij de docenten van de vakken Nederlands, Engels, Duits, Frans en geschiedenis wederom samenwerken.

Verbouwing in gang gezet

Ik schreef vorig jaar en het jaar daarvoor

al dat het proces van de verbouwing een lange adem nodig heeft. Dit schooljaar gaat het dan toch echt beginnen! Inmiddels is er al van alles in gang gezet om de verbouwing voor te bereiden. We hebben een nieuwe parkeerplaats. De leilindes zijn al verplaatst richting het basketbalveld en de klok is neergehaald en wordt gereviseerd.

Bouw veldschuur

Begin juni zijn de werkzaamheden voor de nieuwe veldschuur gestart. In de veldschuur komt naast ruimte voor de tractor etc. ook de berging voor LO en de technische klusruimte, die nu aan de zijkant van het sciencelokaal zitten. Zoals jullie in het ontwerp zullen zien, komen die niet meer terug in de hoofdbebouwing. De nieuwe veldschuur wordt daarom groter dan de huidige en zal niet meteen aan het basketbalveld grenzen. Dat maakt het mogelijk om het hekwerk in een rechte lijn te laten lopen.

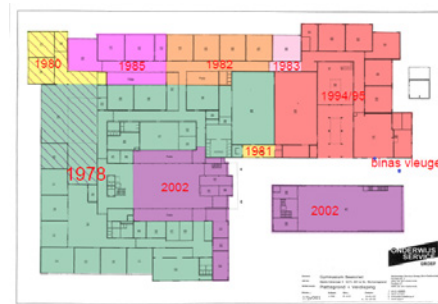
Team Oud-Beekvliet

Het begon allemaal met een verzakte gevel, geluidsoverlast van aanpalende lokalen en het klimaat in het klaslokaal. Daarnaast kwam er de wens om meer ruimte te hebben voor de leslokalen zodat leerlingen tijdens de les zelfstandig

buiten het lokaal kunnen werken. Maar we wilden ons ook meer profileren t.o.v. de omringende scholen met een mooie aula, mediatheek/studieruimte en kunstcluster (muziek, beeldende vorming en science). Dit alles is in het ontwerp van Team Oud-Beekvliet (Winy Maas en Theobert van Boven) verwerkt. Na Beekvliet Mountain, The Art Mixer, het dakterras, de Beekvliet Hall is het definitieve ontwerp nu echt 'Beekvliet stroomt' geworden!

Vijver als rustpunt

Let op, het proces is nog niet afgerond! De contouren staan vast maar de detaillering en materialisering nog niet. Het blijft dus nog spannend hoe het er uiteindelijk uit gaat zien. Ook de inrichting van het terrein staat nog niet vast. Wel is zeker, dat een vijver niet mag ontbreken. In het boekje 'gijzelaars aan het woord' van de nieuwe expositie 'Gegijzeld, maar niet Verslagen' las ik

hoe belangrijk de Beekvlietvijver was voor de gijzelaars. 'Voor de rotonde ligt een kleine vijver in een breeden krans van riet, bloemen en de varens..... Dit is een stil plekje maar toch vol leven.' De leerlingen van Beekvliet ervaren heden ten dage de vijver nog steeds een rustpunt waaromheen het goed toeven is en vinden dat een vijver onlosmakelijk verbonden is aan Gymnasium Beekvliet. Hieronder een plattegrond van de verschillende uitbreidingen sinds de nieuwbouw in 1978. Zo kun je zien in welke periode jij (als leerling van

Beekvliet destijds) een stukje nieuwbouw hebt meegemaakt. De plattegronden die een indruk geven van hoe het gaat worden, zullen we in de volgende editie van dit blad laten zien.

In de vakantie zijn we gestart met fase 0, de opschoning van het binnenterrein (bij de vijver). Dit betekent dat alle leidingen verlegd worden en de vijver al weg is. De planning is dat we in december kunnen starten met de verbouwing. Een jaar later moet het gereed zijn.

In de volgende editie zal ik jullie samen met 'Team Oud Beekvliet' verder informeren over de plannen, de vorderingen en het definitieve ontwerp. Ik wens iedereen een goede gezondheid en een mooi jaar.

Carla Faassen, rector ★

I Beekvliet bij de tijd

Normaal gesproken staat de zomereditie van 'Beekvliet bij de Tijd' in het teken van een terugblik op het einde van het schooljaar: de tijd van de altijd geweldige toneeluitvoeringen, sportieve prestaties op sportdagen en sportevenementen, van prijswinnaars bij diverse wedstrijden. Van dat alles was in coronavoorjaar 2020 uiteraard geen sprake. Alles was anders, dus ook de invulling van deze rubriek!

Door Patrick van Aarle

In de vorige editie van Tempora Nostra eindigde ik met de mededeling dat er nog veel onduidelijk was voor de examenkandidaten: het centraal examen zou niet doorgaan, maar hoe zou voorkomen worden dat leerlingen daar de dupe van zouden worden? Dat werd door het ministerie heel verstandig opgelost.

Geslaagd zonder centraal examen

In de eerste plaats konden scholen waar nodig hun PTA (programma van toetsing en afsluiting) aanpassen en kregen ze meer tijd om de leerlingen alle schoolexamens, inclusief herkansingen, te laten afronden, namelijk tot 4 juni in plaats van half april. Beekvliet hoefde niet veel aan te passen in het PTA: we waren al ver gevorderd met de laatste schoolexamenweek toen de scholen sloten en konden dus vrijwel alles zoals gepland afronden – met inachtneming van voldoende inhaalmomenten voor leerlingen die ziek waren of vanwege zieke huisgenoten niet naar school mochten komen. De herkansingen van het schoolexamen werden pas na de meivakantie afgenomen, op de dagen waarop normaliter het centraal examen

zou zijn begonnen. En alle leerlingen kregen, vanwege alle gedoe en de onderbrekingen in het traject, één extra herkansingsmogelijkheid aangeboden. Het zorgde voor rust bij degenen die zich na de aanvankelijke mededelingen van de minister zorgen gemaakt hadden over hun slaagmogelijkheden zonder centraal examen: na de herkansingen bleken 141 van de 146 kandidaten geslaagd. Dat kregen ze op 4 juni van hun mentor te horen via het traditionele telefoontje, maar dat was toch vooral symbolisch: aangezien alle schoolexamenresultaten al lang en breed bekend waren, wisten ze vrijwel allemaal al dat ze geslaagd waren, sommigen al sinds begin april. Maar goed: de 'Beekvliet-geslaagd!'-vlag kon wel uit!

Slagingspercentage ruim 99%

Voor de vijf die nog niet geslaagd waren, was er door het ministerie een oplossing bedacht die gezien kon worden als de vervanger van wat normaal het herexamen is: de resultaatverbeteringstoets, kortweg RV-toets. Elke niet-geslaagde mocht in maximaal twee vakken een toets afleggen die over de volledige schoolexamenstof zou gaan. Dat was in veel gevallen geen sinecure, omdat bij diverse vakken in

De aula ingericht voor de diploma-uitreikingen. Op de voorgrond is het regiecentrum voor de livestream te zien.

de SE-stof ook kennis opgenomen zit die eigenlijk al een jaar geleden in klas 5 is afgesloten. Kortom: deze leerlingen moesten echt nog flink aan de bak. Maar de RV-toets zou dan ook, vergelijkbaar met het centraal examen, voor 50% het eindcijfer bepalen. Het was hard werken en voor de meesten van de vijf ook erg spannend, maar vier van hen verbeterden zich voldoende en mochten zich op 25 juni alsnog geslaagd noemen. 145 geslaagden op 146 kandidaten betekent een slagingspercentage van 99,3%. En gelukkig konden zij hun diploma wél op een redelijk normale manier in ontvangst komen nemen.

Zes sessies diploma-uitreikingen

De diploma-uitreikingen zouden met maximaal honderd personen in de zaal mogen plaatsvinden, dus was besloten om de uitreikingen dit jaar per klas te organiseren: steeds circa 25 leerlingen met ieder twee gasten (meestal ouders), in een aula waarin sfeervolle zitjes

voor drie personen waren ingericht. Achter in de zaal was een regiecentrum opgetuigd waarin de beelden van drie camera's werden samengevoegd tot een livestream, zodat alle broertjes, zusjes, opa's, oma's en zeker ook vrienden uit andere klassen thuis konden meekijken.

De rode loper lag uit voor de geslaagden!

En behalve uitgebreide technische voorbereiding vereiste het ook veel creativiteit bij de sprekers van dienst, die hun best gedaan hadden om hun teksten op de klas aan te passen, zodat de fanatiekste meekijkers niet steeds hetzelfde zouden horen. Het werden immers zes (!) sessies van een kleine anderhalf uur, verspreid over twee dagen. Gelukkig maakten de net in werking getreden versoepelingen het mogelijk om van elke klas alsnog een feestelijke examenfoto te maken, zodat ook examenlichting 2020 een plek kan krijgen in de bekende rij met examenfoto's in de school. Dat wordt een bijzonder exemplaar, want fotograaf Jim Eijkemans (examenjaar 2017) heeft zes klassenfoto's bewerkt tot een mooie panoramafoto met iedereen erop. Een bijzondere foto als herinnering aan een bijzonder jaar. Het was een fijne afsluiting voor de examinati, die immers al veel gemist hadden: geen traditionele laatste schooldag, geen centraal examen, geen eindconcert van de eerste lichting die muziek als eindexamenvak had afgerond, geen examengala. Hoewel, wie weet komt dat laatste er alsnog...

NMI-prijs

Tijdens een van de zes diploma-uitreikingen mocht NMI-voorzitter Martijn van Hulst de jaarlijkse NMI-prijs uitreiken. Die ging dit jaar naar Jorrit van Bokstel, die de prijs kreeg vanwege haar open, oprecht geïnteresseerde en altijd vrolijke karakter, haar doorzettingsvermogen en mentale weerbaarheid om haar diploma te behalen. In de vorige editie van deze rubriek konden we lezen over het Studium Generale dat zij daarover georganiseerd had in het kader van haar profielwerkstuk. Wat zeker niet onvermeld

Jorrit van Bokstel ontvangt de NMI-prijs 2020 van NMI-voorzitter Martijn van Hulst.

mag blijven, is het feit dat zij zeer bewust kiest voor een vervolgstudie in de zorg: een van de zorghelden van de toekomst, zeer toepasselijk in dit coronajaar!

Weer langzaam op gang

De rest van de school, inmiddels experts in het digitaal onderwijs, mocht lange tijd niets 'live' op school komen doen. En hoewel er zowel door het personeel als de leerlingen het beste van gemaakt werd, was na de meivakantie toch wel een duidelijke 'online-moeheid' te bespeuren. Toetsing was in deze online situatie ook niet eenvoudig geweest, dus werd een traject opgezet dat de leerlingen duidelijkheid zou geven over het vervolg. Half mei vulde elke leerling, samen met de ouders, een uitgebreide zelfevaluatie in, waarin onder andere kritisch werd gereflecteerd op de persoonlijke resultaten van twee maanden thuisonderwijs. Deze diende, samen

met de eerder behaalde cijfers, de bevindingen van de docenten en de in de online lessen ingeleverde opdrachten, als input voor een adviesvergadering eind mei. Het resultaat daarvan was dat elke leerling een 'kleuradvies' kreeg. Een 'groen' advies betekende dat men goed op weg was naar het volgende leerjaar en in de laatste twee maanden slechts

Binno Louwerenburg verwelkomt alle leerlingen weer op Beekvliet voor 'live' lessen.

'vormbehoud' zou moeten tonen. Bij 'oranje' kreeg de leerling een specifiek herstelprogramma toegewezen, met als doel om begin juli alsnog op niveau te zijn.

Eenrichtingssysteem

Het betekende dat de maand juni een drukke werd. In de eerste plaats mocht de school weer open, zij het met de anderhalvemeterregel. Dat bleek een hele operatie: om voldoende afstand te kunnen waarborgen en aan alle hygiënevoorschriften te kunnen voldoen werd een complex eenrichtingssysteem in de schoolgangen ingevoerd, werden alle

tafeltjes in de lokalen precies geïmplementeerd en na elke les ontsmet, en ga zo maar door. Uiteindelijk kon elke jaarlaag één dag naar school komen voor fysieke lessen. Daarbij werden onder andere de (praktische) vakken die ze twee maanden hadden moeten missen ingeroosterd: gym, muziek, kunst, science. Daarnaast volgden zij op de andere dagen online lessen, werkten diverse leerlingen aan hun herstelprogramma's, soms online, soms in 'live' klasjes, en werden weer toetsen afgenomen. Vooral klas 5 had daarbij een fiks programma met een schoolexamenweek vanaf 11 juni en de reguliere proefwerkweek vanaf 25 juni. Aan het einde van het jaar ontving elke leerling zijn definitieve advies: 'groen', door naar de volgende klas, 'oranje', door naar de volgende klas met een extra begeleidingsprogramma in het nieuwe schooljaar, of 'rood', dringend advies tot doubleren. Advies inderdaad, want scholenkoepel OMO had besloten dat vanwege de bijzondere omstandigheden leerlingen en hun ouders dit jaar het recht zouden hebben om een negatief advies onderbouwd te negeren. Het betekende dat de afdelingsleiders,

Stickers om het eenrichtingssysteem in de school tot stand te brengen.

mentoren en decanen in de laatste schoolweek met diverse 'rode' leerlingen daarover op een constructieve manier in gesprek gingen. Velen besloten het advies te volgen, maar sommigen kozen ervoor toch de stap naar het volgende leerjaar te wagen. Volgend jaar zal uitwijzen wat dat voor gevolgen heeft.

Toch nog wat prijswinnaars

Hoewel bijna alle (externe en interne) activiteiten geen doorgang konden vinden, kunnen we toch nog wat prijswinnaars melden! De jaarlijkse Van Melsenprijs van de Radboud Universiteit Nijmegen, voor profielwerkstukken in de natuurwetenschappelijke hoek, ging door, zij het zonder prijsceremonie ter plaatse voor de tien genomineerden. Mart Etman en Luc Steenbakkers uit klas 6 behaalden de tweede prijs met hun wiskundige werkstuk 'Cryptografie door middel van elliptische krommen'. En als er iets is wat in deze digitale tijden gewoon kon doorgaan was het uiteraard de Informaticaolympiade. Lars van Dartel uit klas 5 wist het te schoppen tot de nationale finaleronde, waarin de beste twintig programmeurs van Nederland mochten uitvechten wie deel mocht gaan nemen aan de (dit jaar eveneens online georganiseerde) internationale olympiade. Lars werd, zeer verdienstelijk, 16e en gaat met deze ervaring op zak volgend jaar nogmaals op jacht naar een ticket voor de internationale wedstrijd.

Online pubquiz en bingo-avond

De eentonigheid van het thuiszitten en het louter digitale contact werd enkele keren op vrolijke wijze doorbroken. Op 20 mei kon al het personeel van Beekvliet deelnemen aan de inmiddels traditionele driejaarlijkse pubquiz onder

leiding van quizmasters Gijsbers en Van Aarle. Dit maal in een online versie waarbij een kleine 60 personeelsleden en thuis op de bank meekijkende partners in teamverband – via Microsoft Teams – fanatiek als altijd elkaar probeerden af te troeven. En een vergelijkbaar initiatief voor de leerlingen kwam van de derdeklassers Lina Mol, Frode Voets en Sterre Brandse. Zij organiseerden op 3 juli, na

De aankondiging van de Bingo-avond voor de leerlingen.

de proefwerkweek, zeer enthousiast een online bingo-avond. Als goed doel voor de opbrengst van deze avond hadden zij bovendien Artsen zonder Grenzen uitgekozen, dus behalve voor vermaak zorgden zij ook nog voor een mooi resultaat.

Afscheid

Aan het einde van het schooljaar nam Beekvliet afscheid van enkele docenten en onderwijsondersteunende medewerkers. Emmie van den Hoek

(Engels), Jimmy van de Zanden (LO), Lianne van den Heuvel (Beeldende Vormgeving) en Bram van Hulten (examenjaar 2014, Nederlands) krijgen na enkele jaren werk op Beekvliet vanaf komend schooljaar een (veel) grotere betrekkingsovername elders. Jozef Hanenberg (Wiskunde), vorig jaar al uitgebreid uitgeluid, nam na een half jaar invalwerk voor de tweede, en naar eigen zeggen laatste maal afscheid. Henriëtte Damen, 3,5 jaar geleden naar Beekvliet gekomen om de sectie Economie te versterken, sluit na 31 jaar bij OMO haar onderwijs carrière af om aan een spannend nieuw avontuur te beginnen als eigenaar van een Bed & Breakfast in Frankrijk.

Filosof Jan van Kuppevelt bereikte in de loop van het schooljaar al de pensioengerechtigde leeftijd en gaat daarom na vijf jaar Beekvliet verlaten. Achter de geraniums gaat hij echter zeker niet zitten: zijn werk voor de staatsexamens filosofie blijft hij nog doen en corona volente gaat hij colleges geven aan de universiteit in Sofia. Ook Edwin Leijten (wiskunde) heeft zijn laatste les al gegeven, maar aangezien hij als roostermaker deze zomer nog wel het nieuwe jaarrooster maakt, nemen we pas na de vakantie officieel afscheid van hem, na 40 (!) jaren op Beekvliet.

De Beekvliet-vijver wordt begin juli al ontmanteld.

Proces verbouwing in gang gezet

Hans van der Steen, hoofd onderhoud en al jarenlang bezig om de geplande verbouwing van de grond te krijgen, heeft eveneens zijn laatste werkdag gehad. Hij blijft echter komend jaar nog een tijdje beschikbaar als vraagbaak, nu de zo lang gewenste verbouwing er eindelijk lijkt te komen. Rector Carla Faassen vertelt veel meer daarover elders in deze editie van TN, maar op de eerste dag van de zomervakantie kon iedereen zien dat het proces in gang is gezet: om deze zomer de eerste grondwerkzaamheden te kunnen verrichten is de vijver, misschien wel hét kenmerk van het Beekvliet-terrein, al gesloopt. Gelukkig met de garantie dat er straks een nieuwe vijver komt, want wat zouden we zonder moeten?

Op het moment van schrijven beginnen wij aan de zomervakantie, na een zeer bijzonder jaar. De wetenschap dat er volgend jaar verbouwd gaat worden, maakt dat we nu al weten dat ook dat geen standaardjaar zal gaan worden. Genoeg om deze rubriek ook dan weer te vullen: we houden jullie ook in schooljaar 2020-2021 op de hoogte! ★

I Eén jaar na Beekvliet: Studeren in coronatijd

Ook dit jaar hebben we enkele oud-leerlingen gevraagd hoe hun eerste jaar na Beekvliet is verlopen. Dat is altijd een interessante vraag, maar zeker nu sinds maart alle hogescholen en universiteiten hun deuren sloten: hoe gaat dat, als je net een half jaartje studeert? Wat betekende dat voor tentamens en studievoortgang? En, nu het erop lijkt dat de geslaagden van 2020 – die deze editie van Tempora Nostra allemaal thuis ontvangen – hun vervolgcarière in het hoger onderwijs niet ‘live’ kunnen gaan beginnen: wat voor tips zijn er te geven om toch een goede start te maken in een nieuwe levensfase, in een nieuwe omgeving? We vroegen het, voor de zomervakantie, aan Julie van Dijk, Nils Groenhof en Fenna van Gulick van examenjaar 2019.

Door Patrick van Aarle

Een jaar geleden ben je geslaagd op Beekvliet. Wat ben je daarna gaan doen? En hoe bevalt de studie, na een jaar?

Fenna: Na lang wikken en wegen heb ik besloten om Technische Geneeskunde te gaan studeren. Ik was altijd geïnteresseerd in Geneeskunde, maar wilde dit niet studeren, ik miste daarin toch een beetje de natuurkunde en wiskunde die me op Beekvliet altijd wel goed lagen. Daarom was Technische Geneeskunde een goede optie: je bent bezig met het menselijk lichaam, maar bekijkt de geneeskunde echt met een technische blik. Hoe kun je met technische middelen bepaalde processen en behandelingen verbeteren, versnellen, minder intensief maken. Bij mijn eerste keuze, Delft, viel ik buiten de numerus fixus, dus ‘moest ik’ vertrekken naar Enschede, de enige andere optie. De combinatie tussen het medische en technische is voor mij echt precies goed! Het bevalt zelfs zo goed dat toen een vriendinnetje vertelde dat ze de dag erna ergens niet bij zou kunnen zijn omdat haar oma nieuwe hartkleppen zou krijgen. Mijn eerste reactie was: “O,

wat gaaf!”. Het verschil met Beekvliet is wel enorm. Waar je op Beekvliet nog een beetje kon lachen met je docenten, wordt nu een bepaalde professionaliteit van je verwacht, ook omdat wij dat natuurlijk moeten leren in verband met

patiëntencontact. Daarnaast ligt niet perse het niveau, maar vooral het tempo een stuk hoger. Ik dacht met mijn twee jaar Wiskunde D het eerste jaar een lekker voordeel te hebben, maar binnen twee weken hadden we zo ongeveer alle stof daarvan er wel doorheen.

Nils: Ik ben op kamers gegaan in Delft, waar ik nu Civiele Techniek studeer. Ik vind het een leuke studie, omdat het een goede afwisseling is tussen wiskunde, natuurkunde en wat meer praktische vakken. Zo heb je projecten waarbij je bijvoorbeeld een brug ontwerpt, daarna de krachten berekent en dan de brug in een 3D-model plaatst.

Julie: Ik ben terechtgekomen in Leuven en daar studeer ik Geneeskunde. Het is een grote stap: je begint met een studie, je gaat op jezelf wonen en je gaat eventueel bij een vereniging. Het kostte mij behoorlijk wat tijd om hierin mijn draai te vinden, ook omdat je alles zelf moet regelen. Daardoor waren mijn resultaten het eerste halfjaar nog niet zo goed. Maar je leert door het jaar heen hoe je alles moet combineren, dus aan het eind van het studiejaar ging het een stuk beter. Leuven is een heel mooie stad en ik heb leuke mensen ontmoet, maar het Vlaamse onderwijsstelsel blijkt niet zo goed bij mij te passen. Dit was voor mij de reden om in Nederland nogmaals aan de selectie voor Geneeskunde deel te nemen en met succes! Ik kijk ernaar uit om nu naar Groningen te gaan, maar ik ga Leuven ook wel enorm missen, want het blijft een bijzonder leuke stad.

Julie zitten alle drie ver weg en dus op kamers. Hoe bevalt dat? En ben je, naast je nieuwe studie, nog andere activiteiten begonnen?

Fenna: Ik woon in een megaleuk huis, op loopafstand van het centrum van de stad, met de uni op slechts een kwartiertje fietsen. Ik woon met elf anderen samen, drie meiden en acht jongens, en het is een chaotische boel. Een echt studentenhuus, maar wel heel erg leuk! Iedereen in huis is heel actief en druk, dus vaak de deur uit. Maar we zijn wel een hechte groep: zoveel mogelijk samen eten, gezamenlijke activiteiten. Het wennen viel mee, omdat ik erg goed ben opgevangen. En omdat je met zoveel bent, kun je de helft van de tijd gewoon aanschuiven met eten, da's wel lekker. Daarnaast ben ik ook in het studentenleven actief geworden. Ik ben lid geworden van een studentenvereniging waar ik me sowieso iedere dinsdag weet te vermaken met mijn jaarclub. En daarnaast hoop ik dat ik tegen de tijd dat jullie dit lezen eindelijk klaar ben met de ontgroening voor mijn dispuut, zodat ik me ook iedere woensdagavond met een groep leuke meiden kan vermaken in de kroeg. Verder ben ik ook in Enschede gaan werken: in het voorlichtingsteam van de uni, maar ook op middelbare scholen, een beetje als invalkracht! Superleuk, maar nu merk ik pas hoe vervelend leerlingen af en toe kunnen zijn. Sorry nog daarvoor!

Nils: Ik ben meteen in augustus op kamers gegaan en dat bevalt erg goed! Ik woon in een huis met 16 personen, waarbij we alles delen. Het leukste van zo'n groot huis vind ik de gezelligheid: er is altijd wel iemand die een spelletje wil doen, aan de bar wil hangen of meegaat naar de universiteitsbibliotheek. Minpuntje is de rotzooi, maar dat gaat sinds de coronacrisis een stuk beter, omdat het fijn is dat het een beetje opgeruimd is nu iedereen

Nils

continu in huis is. Het leek me leuk om weer eens te gaan sporten, en zo ben ik – niet heel origineel – gaan roeien. Jammer dat het roeien echt totaal niks voor mij blijkt te zijn, maar gezellig was het zeker en ik heb een hoop nieuwe mensen leren kennen! Verder zit ik bij de studievereniging van Civiele Techniek in de commissie die voor de aankomende eerstejaars een (helaas online) eerstejaarsweekend aan het organiseren is.

Julie: Ik woon in een huis met zes andere meisjes. Ik vind op mezelf wonen heel leuk, maar af en toe ook wel vermoeiend omdat je gewoon alles zelf moet doen. Na een lange dag op de uni kom je thuis, maar dan moet je nog boodschappen doen, koken en afwassen; het is dus niet zo luxe meer als thuis bij je ouders wonen. Maar daarentegen is met andere mensen wonen wel heel leuk, er is altijd wel iemand thuis die iets gezelligs wil doen. In vergelijking met mijn vrienden van Beekvliet kom ik wel vaker thuis bij mijn ouders, maar dat is

in België echt een ding: iedereen gaat in het weekend huiswaarts. Ik ga niet elk weekend terug, maar gemiddeld wel meer dan degenen die in Nederland studeren. In Leuven werkt het met studentenverenigingen anders dan in Nederland. Ze hebben allerlei clubs, die je kunt zien als onafhankelijke dispuuten. Ik ben lid geworden van zo'n club. Erg leuk; je maakt daardoor snel vrienden. En het is goed te combineren met je studie, als je het tenminste allemaal goed plant.

En toen kwam corona... Extra lastig, midden in het eerste jaar van je 'nieuwe' leven! Wat heeft dat voor invloed gehad?

Fenna: Het eerste moment dat ik echt doorhad dat corona ook in Nederland een probleem zou worden, was toen onze meeloopstage in het ziekenhuis werd afgelast. De colleges zijn online te bekijken. Dat vind ik echt fijn, want ik ben niet zo'n ochtendmens, dus ik was er erg tevreden over dat ik niet meer iedere dag om 9 uur op de uni moest zijn. Wat wel balen is, is dat projecten nu allemaal via Skype verlopen, wat het samenwerken lastiger maakt. En ook de sociale contacten op de uni mis je wel. Alle andere activiteiten liggen helaas helemaal stil: geen jaarclubavonden en geen dispuutsborrels meer, balen! In eerste instantie ben ik teruggegaan naar Brabant. Sindsdien reis ik steeds een beetje op en neer. Omdat iedereen in Enschede nu echt thuis zit, is het superdruk in ons huis. Dat is mega-gezellig, maar werkt soms ook op de zenuwen. Dus dan maar weer even bijkomen in Brabant... Op dit moment begint alles gelukkig weer een beetje op te starten.

Nils: Uiteindelijk heeft het vooral invloed gehad op mijn studievoortgang, omdat de tentamens niet doorgingen. Omdat veel colleges al opgenomen waren, is het studeren wel gewoon verdergegaan. Ik ben de afgelopen maanden vooral in Delft gebleven, omdat het me afwisselender leek om met vijftien anderen te zijn dan thuis bij mijn ouders met drie. Omdat veel huisgenoten hier hetzelfde over dachten hadden, heeft dit ervoor gezorgd dat we een nog hechter huis zijn geworden.

Julie: België en Nederland gingen allebei in lockdown. Mijn studie ging online verder en mijn club had alle activiteiten afgelast, dus ik had eigenlijk niks meer te doen in Leuven. Ik wilde ook liever in Nederland in quarantaine zijn, want in België waren de regels een stuk strenger. Dus ben ik zo snel mogelijk teruggegaan naar Nederland en ben ik sindsdien slechts af en toe in Leuven, bijvoorbeeld om tentamens af te leggen. Dat gebeurde namelijk gewoon op de universiteit. In het begin lag ook mijn sociale leven behoorlijk stil, maar op een gegeven moment heb je toch weer de behoefte om met je vrienden dingen te gaan doen. En nu zijn we op het punt gekomen dat je weer met steeds grotere groepen mag afspreken. Inmiddels ben ik wel aan de situatie gewend.

Als je nu, na een jaar studeren, terugkijkt, wat is je dan vooral opgevallen? Over je nieuwe omgeving, maar misschien ook wel over je eigen ontwikkeling?

Fenna: Omdat het hier zo klein is, ken je iedereen die een beetje actief is. Dus wat dat betreft voelt het wel een beetje hetzelfde aan als op Beekvliet: iedereen heeft zijn eigen groepje,

maar ondertussen ken je iedereen en ga je met iedereen om. En wat mezelf betreft: omdat je nu bevriend bent met mensen tussen de 18 en 25 jaar, heb je ineens contact met mensen die al in een iets andere levensfase zitten. Ik denk dat ik daar wel echt van heb geleerd. Daarnaast is zelfstandigheid ook echt belangrijk: niemand gaat jouw shit oplossen. Ik heb geleerd om dingen die ik moet doen meteen aan te pakken, terwijl ik vroeger echt een uitsteller was.

Nils: Aan het begin van het jaar waren er overal activiteiten waardoor je snel veel mensen leert kennen: zowel bij je studie als bij je vereniging(en). Toch denk ik dat ik uiteindelijk van iedereen hier in Delft mijn huisgenoten het beste ken. Juist omdat we nu zo veel met elkaar zijn, zijn dat – heel cliché – toch een beetje mijn broers en zussen hier in Delft geworden. En wat mezelf betreft: lastige vraag! Ik denk dat ik een beetje zelfstandiger ben geworden. Vooral het zelf nemen van initiatief heb ik het afgelopen jaar verbeterd. Het besef dat als je iets wilt veranderen, of iets wilt leren, dat je daar dan zelf voor moet zorgen, omdat niemand anders het voor je gaat doen.

Julie: Ik heb gemerkt dat ik met de Nederlandse mensen in Leuven het beste klikte. Er is toch meer verschil tussen Nederlanders en Belgen dan ik had verwacht. Het betekent niet dat het geen leuke mensen zijn, maar ik klikte gewoon beter met de Nederlanders. Wat ik het meest merk aan mezelf is dat ik veel zelfstandiger ben geworden. Nu moest ik ook zelf verzekeringen regelen, letten op mijn gelduitgaven etc. Dat ging in het begin nog niet heel soepel; ik had me wel een beetje vergist in de verantwoordelijkheden die je allemaal hebt als je gaat studeren en op jezelf gaat wonen.

Achteraf had ik dit heel anders willen aanpakken, maar nu mag ik gelukkig opnieuw beginnen in een nieuwe stad. Ik krijg een soort tweede kans en hopelijk ga ik dat nu meteen een stuk beter doen. Ik weet nu in ieder geval hoe ik het niet wil doen...

Tot slot: hoe kijk je een jaar later terug op je tijd op Beekvliet? Nu kun je vergelijken! Heb je tips voor de onlangs geslaagden die nu gaan studeren? Zeker nu hun studie niet 'standaard' zal kunnen beginnen vanwege de coronacrisis: wat raad je ze aan?

Fenna: De tijd op Beekvliet was echt top en ik heb ook nog met velen goed contact. Als je nu met Beekvlieters weer samen komt en foto's en verhalen hoort, lach je je kapot. Ik heb me wel vermaakt op Beekvliet, maar dat had ik op dat moment ook al wel door. Maar toch is gaan studeren ook echt leuk: een heel nieuwe levensfase, waar je veel van leert. Mijn advies aan de geslaagden: stel je vooral lekker open en laat alles over je heen komen, iedereen vindt zijn plekje wel. Je stapt in een heel ander leven dat stiekem toch erg snel went. Laat je ook vooral niet tegenhouden door corona: ga vooral op kamers als je dat leuk vindt. En stap in het studentenleven, want corona of niet, dat gaat gewoon door en is echt superleuk. O ja, dikke tip: doe wel écht je best om je bindend studieadvies (BSA) te halen in je eerste jaar. Studie is natuurlijk ook belangrijk!

Nils: Ik zie mijn tijd op Beekvliet als een mooie en belangrijke tijd, waarin iedereen in een goede sfeer in zes jaar enorm verandert en groeit. Maar ik zie ook dat de overgang tussen Beekvliet en het studeren echt énorm groot is. Voor degenen die nu gaan studeren: ga júíst

nu op kamers, ga bij een vereniging, word actief, want juist dan wordt studeren hartstikke leuk. Terug naar het mooie Gestel kun je altijd nog...

Julie: Ik heb nog veel contact met mijn vrienden van Beekvliet. Dat vond ik ook zo leuk aan Beekvliet: omdat je een relatief kleine school bent, word je heel hecht met veel mensen. Ik kijk dus met veel plezier terug. En ik realiseer me dat ik niet zo had moeten zeuren over de aantallen proefwerken die we kregen. Ik dacht toen dat ik het heel druk had, maar dat is bijna niet te vergelijken met studeren. Daarmee wil ik niet zeggen dat studeren alleen maar hard werken is, want je bent ook gewoon de helft van de tijd leuke dingen aan het doen met vrienden. Maar dat moet je allemaal wel goed plannen als je je studie ook wil halen!

Hartelijk dank dat we mochten meekijken in jullie huidige levens! Veel succes met alles wat je doet en wie weet tot ziens op Beekvliet, bijvoorbeeld bij de volgende reünie!

I Keuzes

Column Femke Hellings, tektschrijver, columniste en leerlinge van 1991-1997

"Iets met sport?" Ja... denk 't wel.
"SPECO misschien?" Nah... economie trekt me niet zo.
"Of iets met fysiotherapie?" Mwa... ik heb geen bio.
"De ALO dan?" Hmmm... leraar zijn lijkt me niks.

U begrijpt inmiddels dat de gesprekken met mijn oudste, die na dit schooljaar na het hbo gaat, tot nu toe op weinig concreets uitdraaien. Ook mijn jongste, een achtstegroeper met vmbo-advies, weet nog niet precies welke school hem het meest aanstaat. En dus kunnen wij ons opmaken voor een reeks open dagen, mits corona tenminste geen roet in het fysieke eten gooit. Ja, voor ons staan de komende pak 'm beet acht maanden in het teken van keuzes maken.

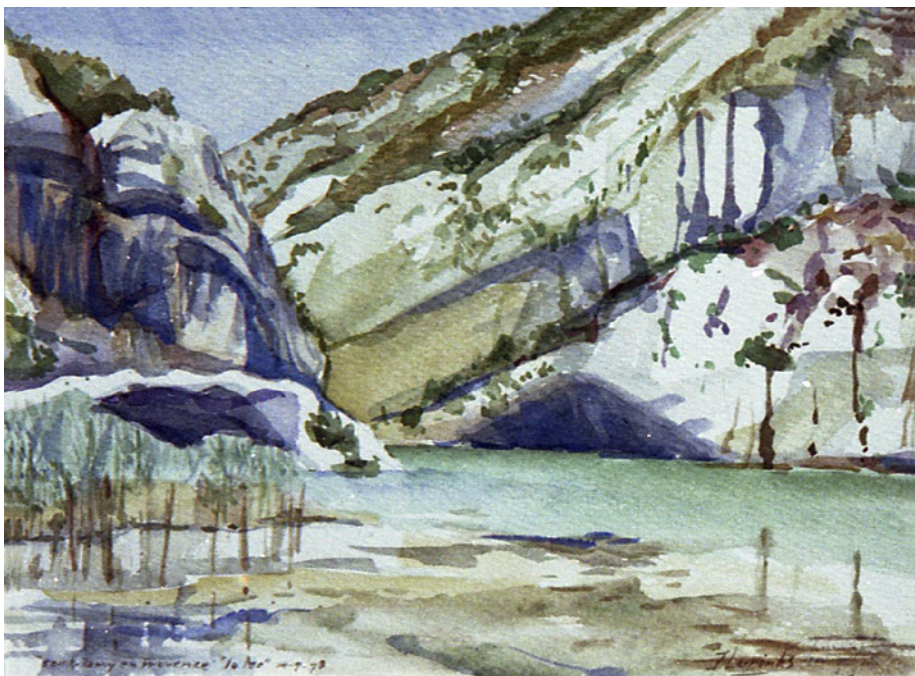
Opa's en oma's, tantes en ooms, burens, ouders van vrienden en niet te vergeten docenten. Het lijkt wel alsof de halve wereld mijn zoons voorziet van advies, want 'niets zo belangrijk als de juiste keuze, jongen'. Ze zetten hun betoog kracht bij met angstaanjagende woorden als studieschuld, lening, verloren jaren en ga zo maar door, wat het de kinderen niet bepaald makkelijker maakt. Terwijl... is die keuze inderdaad zo belangrijk dat alles - lees: hun hele leven en welzijn - ervan afhangt? Dacht 't niet.

Tuurlijk, als je nu al precies weet dat je chirurg, advocaat of piloot wilt worden, is het handig om gericht te kiezen. Maar

heb je je toekomstig beroep minder helder op je netvlies? Ga er dan maar vanuit dat je nog wel zult switchen. Sterker nog: de kans dat je 25 jaar na afstuderen in een andere branche werkt dan die waar je voor geleerd hebt, is 75%! Zo werk ik niet meer in HR maar schrijf ik, is de vader van mijn kinderen niet meer actief als accountant maar als manager bij een woningcorporatie en is mijn broer van gymleraar geëvolueerd tot directeur van een basisschool. Iets met in de praktijk leren wat je écht leuk vindt, zijwegen inslaan en kansen grijpen. Tel daar nog bij op dat kennis steeds sneller achterhaald is en je snapt: de tijd dat een keuze definitief was, is voorbij. Laten we het dus vooral niet zwaarder maken dan het is allemaal. "Zullen we maar gewoon gaan kijken schat?" Ja, is goed mam. Of het nu Speco, fysio of ALO wordt, hij maakt vast precies de juiste keus. Voor we het weten, ontwikkelt hij zichzelf zomaar een onverwachte kant op. Ik ben nu al trots op hem. ★

Femke Hellings werkt als zelfstandig copywriter en columniste, is moeder van drie jongens en neemt ons als collega-ex-Beekvlieter regelmatig mee in haar ondernemende bestaan. Femke volgen doe je via www.typischfem.nl, LinkedIn, Facebook of Instagram.

I Jan Lurinks legt uit: Le Lac

Saint Remy en Provence, (Fr.), "Le Lac", aquarel (1978)

Jan Lurinks

Rijdend over de Avenue Vincent van Gogh, in het centrum van St. Remy de Provence, zijn we op weg naar 'Les Antiques', om er wat tekeningen te maken van de ruïnes van de oude Grieks-Romeinse stad 'Glanum'.

Bij een zijstraat rechts zie ik een klein bordje met de woorden 'Le Lac' met een pijl naar rechts.

Even gaan kijken. De zijstraat gaat al vlug omhoog en plots bevinden wij ons in 'Les Alpilles', de kleine Alpen.

Na enkele bochten staan we vanuit een drukke Franse stad, vol lawaai,

stof, herrie en hitte, met verdroogde bloemperken en vergeelde grasstroken, in een volkomen andere wereld: een sprookjeswereld.

Aan alle zijden rijzen kleurige, weelderig begroeide berghellingen op met vreemde planten en bloemen en daartussen aan onze voeten een volmaakt gladde, heldere waterspiegel. Alom stilte, zo nu en dan het geluid van een vogel of kikker.

Volledig verrast veranderen we onze plannen en strijken hier neer om bovenstaande aquarel te schilderen. ★

I 'Gegijzeld, maar niet verslagen'

Expositie gijzelaarskamp Beekvliet alsnog geopend

De expositie 'Gegijzeld, maar niet verslagen' over gijzelaarskamp Beekvliet tijdens de oorlog, is op 20 juli alsnog geopend. In verband met Corona zijn het programma en de voorwaarden voor bezoek wel aangepast.

Tijdens de Tweede Wereldoorlog werden honderden prominente Nederlanders 'preventief' als gijzelaar gevangen gehouden op het complex van Kleinseminarie Beekvliet, dat door de bezetter was gevorderd. Hetzelfde gold voor Grootseminarie Haaren en De Ruwenberg. Bij verzetsdaden elders in het land zouden de gevangenen als represaille en zonder enige vorm van proces worden gefusilleerd. Dat wrede lot trof in totaal acht gijzelaars.

De expositie vertelt dit verhaal en brengt het dagelijkse leven in de gijzelaarskampen in beeld met foto's, documenten, brieven en voorwerpen. Het leven was spartaans, maar er heerste geen terreurbewind. Wel hing permanent de dreiging van executie als een zwaard van Damocles boven het hoofd van de gegijzelden. Mede om de angst en verveling te bezweren organiseerden

zij talloze activiteiten, zoals cursussen, lezingen, toneeluitvoeringen, sportwedstrijden en ontspanningsavonden. Wanneer u de tentoonstelling gaat bezoeken, loont het de moeite om ter verhoging van de beleving vooraf de website te raadplegen.

De entree is gratis, maar om de toegang tot de expositie te kunnen garanderen is reserveren een voorwaarde. Dat kan via de website, per email of telefonisch. Zowel individueel als groepsgewijs is de tentoonstelling te bezoeken. Voor groepen van minimaal 6 personen zijn, op aanvraag en in overleg, ook aangepaste openingstijden mogelijk. Locatie: Beekvliet boerderij, Seminarielaan 3, 5271 SG Sint-Michielsgestel www.gijzelaarskampbeekvliet.nl

Voor vragen en/of reservering: info@gijzelaarskampbeekvliet.nl of 06-10053985.

1943. Gijzelaars in de tuin van de Kleine Cour

Seminarie Beekvliet was op enig moment nagenoeg zelfvoorzienend, met een eigen grondwaterpomp, een bakkerij, keukens, een washuis, een linnenkamer en een droogzolder, een dierenpark, weilanden, een timmermanswerkplaats, een kerkhof, een wijnkelder en een centrale verwarming met een stookkelder. Beekvliet bezat voldoende koeien en varkens met stallen, zodat ze grotendeels in de eigen vlees- en melkbehoefte kon voorzien. In de boerderij werd

van een gedeelte van de melk boter gemaakt. Verder waren er een kruidentuin, een grote moestuin, graaslanden, een aantal kassen en een boomgaard. Eigenaar Het Bisdom van 's-Hertogenbosch was toen de grootste grootgrondbezitter van Brabant (met 325 parochies en meer dan een 1,2 miljoen gelovigen, -meer dan de helft van het Brabants totaal, bron: Kaski) en kon over eigen grond van Den Bosch naar de Belgische grens gaan. Foto: KLM 1934, uit de collectie van Thijs Braam.

Op het kerkhof van de nonnen en de priesterdocenten lagen ook graven van drie omgekomen geallieerde soldaten uit 1944. Het kerkhof is aangelegd in 1858, het is geruimd in 1978. Het gaat om Britse oorlogsgraven.

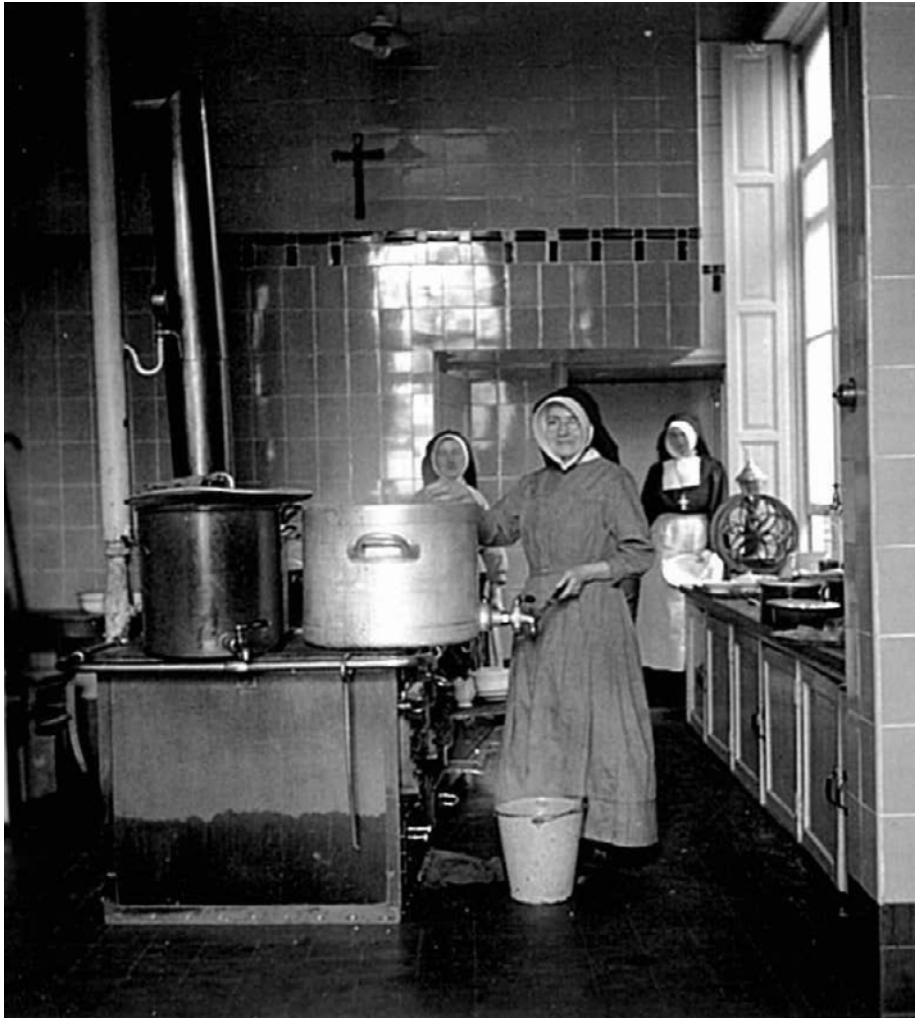

Ansichtkaarten zoals deze werden speciaal gedrukt en verkocht aan personeel en leerlingen om naar huis te sturen. Links is de voorbouw in aanbouw. Om bouwmaterialen aan te voeren, werd er een tramlijn aangelegd vanaf de Schijndelseweg, met een aftakking via de Seminarielaan.

De rails zijn duidelijk zichtbaar. De man op de weg is de machinist/stoker van Beekvliet. Hij woonde met zijn gezin in de dienstwoning. Het zichtbare deel van de woning rechts is de herberg. Die stond, niet toevallig, recht tegenover de ingang. Foto circa 1908, collectie Piet Gooijaers.

Ca. 1936. Een noodlanding van een vliegtuig van de Nationale Luchtvaartschool op Beekvliet. Geheel rechts veldwachter F. ter Stege, de grootvader van ons redactielid Cees ter Stege. Foto BHIC.

De congregatie 'De Kleine Zusters van de H. Joseph' werd in 1872 opgericht. Om in te mogen treden, moesten de zusters de gelofte van armoede, gehoorzaamheid en zuiverheid afleggen. Dat werd nodig geacht om zich volledig te kunnen wijden aan hun opdracht: zich in dienst stellen van God en de medemens. Bezittingen en het hebben van een gezin zouden te veel afleiden. De eerste drie jaar verrichtten de zusters alleen maar huishoudelijk werk: poetsen, schrobben, wassen, strijken, naaien, eten koken en afwassen.

Sommige zusters bleven dat hun hele leven lang doen, anderen gingen de verpleging in, les geven of naar de missie. In 1960 waren er zo'n 40 (!) nonnen werkzaam op Beekvliet. Op de slaapzalen leegden de zusters dagelijks alle piespotjes van de jongens. De nonnen hadden een grote kar met twee grote teilen erop; de ene was leeg en in de andere zat water. Ze gooiden het potje om in de lege teil en in de andere spoelden ze het potje om. Ze droogden het af en zetten het weer onder het bed. Foto: nonnen in de keuken, ergens jaren '30.

Boven: 1986. Jan van Rijnsoever zit thuis voor het schier labyrintische rooster voor het schooljaar met handgemaakte en geschreven kaartjes.

Onder: Bij de Open Dag in 1988 worden de eerste computers op Beekvliet gepresenteerd. De foto is gemaakt in 1995 in het Informaticaloekaal. Brugklassers kregen een uur per week computerles.

Boven: Gymlessen in 1958. Nog een beetje in de sfeer van een oude traditie: gymnastiek met stijfjuren (en de bal moest ook nog door de benen heen gevangen worden).

Onder: Sportdag 1970. Vier jaar na de komst van het eerste meisje was een kwart van de Beekvlietpopulatie vrouwelijk.

De eindexamenklassen van 1969 (boven) en van 1971 (onder). Twee jaar verschil.....

Met de introductie van de televisie kregen de seminaristen een breder venster op de wereld en werd het honderdvijftig jaar lang stringent gehandhaafd isolement definitief doorbroken. Martien Sleutjes (1973): "Als cadeau van de oudervereniging kreeg elke cour een tv. Een commissie van leerlingen stelde voor welke

avonden er langer dan de vastgestelde bedtijd gekeken mocht worden, mits het niet te gek was. Daarmee kwam ook de moderne wereld binnen, én de onderlinge discussies. Die gingen over het nieuws, zoals de rellen in Parijs (mei '68) en in Amsterdam, of de journaalbeelden uit Vietnam. Jan Klievink was erin geslaagd om de surveillanten te overtuigen dat we buiten studie- of lesuren speciaal naar de première van Magical Mystery Tour van The Beatles mochten kijken".

I Oud-Beekvlieiders in het nieuws

Regelmatig komt de redactie van Tempora Nostra publicaties van of over oud-Beekvlieiders tegen in persberichten uit kranten, tijdschriften, van internetsites of social media. Hieronder een bloemlezing uit die berichten. Het zal geen verbazing wekken, dat sommige oud-leerlingen ook beroepsmatig met de coronaproblematiek te maken hebben.

Door Peter van Overbruggen

Marc Pos: "Er zijn nu andere dingen om je druk over te maken"

Topregisseur en oud-leerling Marc Pos filmt fulltime bij het ziekenhuis Bernhoven. De man die nu met de regie van het Eurovisiesongfestival bezig zou zijn kreeg het voor elkaar om tijdens de coronacrisis zeven dagen per week in het Udense ziekenhuis Bernhoven te mogen filmen. Daarnaast bedacht hij een actie voor de kunstensector.

(...) Ga maar na: de regie van het grootste liedjesfestijn op aarde, die Marc Pos (51) (...) op zich zou nemen, is in zijn vak het summum. Qua omvang en complexiteit hooguit te vergelijken met de opening van de Olympische Spelen. (...) Dat de streep door het songfestival 'klote' was, erkent hij volmondig. (...) Marc Pos doet er verder niet dramatisch over. (...) Er zijn nu andere dingen om je druk over te maken. En dat doet Marc Pos, geboren en getogen in Den Bosch, dan ook. (...) Al vóór duidelijk werd dat Uden het epicentrum van de uitbraak in Nederland zou zijn, legde de verhalenverteller via via contact met het ziekenhuis. (...) Pos, die zich natuurlijk committeerde aan alle privacyregels voor patiënten en bezoekers, mocht overal filmen. Van de intensive care tot het crisisoverleg.

(...) Ik wil laten zien hoe mensen in Bernhoven met ongelooflijk veel passie iets betekenen, in een veranderende organisatie. Een crisisorganisatie waarin kwetsbaarheid geen zwakte meer is.

Bron: Brabants Dagblad, 25 april 2020, door Richard Clevers

Verband tussen Corona en Q-koorts?

Oud-leerling Jos van de Sande (examen 1966), autoriteit op het gebied van infectieziekten, geeft zijn mening over de nertsenfokkerijen en

hun invloed op verspreiding van corona. De besmettingen doen denken aan de tijd van Q-koorts, waarover Jos als deskundige vaak werd geraadpleegd en tevergeefs de ernst in Den Haag onder de aandacht bracht.

"Het is opvallend hoeveel gelijkenis de kaartjes met aantallen besmettingen toen en nu vertonen", zegt Jos van de Sande, arts maatschappij en gezondheid, en destijds hoofd infectieziektebestrijding van de GGD Hart voor Brabant. Speelt de grote veedichtheid in Brabant ook nu een rol bij de verspreiding van het nieuwe coronavirus?

"Veel dieren dicht op elkaar, in de buurt van mensen, dat betekent nu eenmaal een risico", stelt Van de Sande. (...) Anders dan het ministerie denkt Van de Sande dat wie in de buurt van de nertsenfokkerijen is geweest, wel risico heeft gelopen. Vee speelt mogelijk nog een andere rol, via luchtvervuiling door de uitstoot van fijnstof. In 2016 bleek al dat inwoners van Oost-Brabant vaker last hebben van longklachten. (...) "Misschien is de kans groter dat mensen ernstiger ziek worden door het virus als hun longen al zijn aangetast door fijnstof", zegt Van de Sande.

Bron: Trouw, 27 april 2020 door Marten van de Wier

Wart van Zoest (l.) samen met Hirving Lozano bij Champions League wedstrijd Inter Milaan-PSV op 11 december 2018. ©Edwin van Zandvoort.

Wart van Zoest: De verpleegkundigen zijn de echte helden

De 43-jarige oud-leerling van Beekvliet Wart van Zoest (examen 1994) blijft ook komend seizoen een van de clubdoktoren bij PSV, maar hij doet wel afstand van zijn taken als manager. (...) In een toelichting op de bijgaande foto liet hij me het volgende weten: "Ik realiseer me terdege dat het een bijzondere combinatie is die je op bijzondere plekken brengt. Nu is het niet alleen maar mooi en leuk. Er staat ook een commitment tegenover die inhoudt dat je 365 dagen 24/7 beschikbaar en bereikbaar moet zijn."

"Een held voelt de Eindhovense arts Wart van Zoest zich zeker niet. „Ik heb een nachtdienst meegedraaid in het ziekenhuis en een aantal ondersteunende dingen gedaan”, zo beschrijft een van de clubdoktoren van PSV zijn bijdrage tijdens de crisisperiode in de zorg in de

afgelopen twee maanden. „De échte helden zijn voor mij de verpleegkundigen die dag in dag uit proberen om de situatie voor coronapatiënten zo goed mogelijk te houden.”

De 43-jarige orthopedisch chirurg is zelf gespecialiseerd in onder meer knie- en schouderklachten en al jaren een gerenommeerde topsportarts. Samen met zijn collega's werkt hij nu aan het herstarten van de reguliere zorg in het Geldropse St. Anna Ziekenhuis, die tijdens de coronacrisis in de knel kwam. „Ik wil dolgraag weer aan de slag en mensen helpen. (...) „Ik ben een aantal jaren geleden begonnen bij PSV en besteedde toen zo'n twintig procent van mijn werktijd aan de club. (...) In de praktijk was het afgelopen jaar zeventig tot tachtig procent en dat terwijl ik altijd de combinatie tussen PSV en het werk als orthopeed heb willen houden. (...) „Volgend seizoen ga ik ook

nog drie middagen per week naar De Herdgang. (...) Je bent een specialist, die in dienst van de ploeg werkt. In het ziekenhuis staan doktoren en artsen zeg maar bovenop de apenrots en bij een voetbalclub ben je een onderdeel in het geheel. De materiaalman is bijvoorbeeld net zo belangrijk, want als hij bij wijze van spreken een nop verkeerd aandraait is het ook hommeles." (...)

Wanneer PSV weer door kan? (...) "Het schema wordt heel uitdagend, ook volgend seizoen", voorziet Van Zoest. (...) „Virologen zijn ook niet eenduidig welke kant het allemaal opgaat. Komt er hierna een tweede golf? We weten het allemaal nog niet. Laten we voorlopig voorzichtig blijven en hopen dat het meevalt. Dat kan geen kwaad."

Bron: *Brabants Dagblad*, 30 april 2020 door Rik Elfrink

Vic Willems, wonderkind met winterdepressie

Vic Willems, in 1993 geboren in Schijndel, is een kind van de millenniumgeneratie. Een generatie die relatief zorgeloos opgroeide, kritisch en betrokken is, maar moeite heeft met de vele keuzemogelijkheden die het leven biedt. (...)

Het maakt het debuut van Willems tot een album van een hele groep jonge mensen. Willems, aan de andere kant van de lijn thuis in Utrecht, zegt: „Ik hoor dat vaker en ik vind het ook leuk om te horen. Ik probeer heel erg te schrijven over zaken waarvan ik voel dat ze relevant zijn voor mij of voor mensen om me heen. Toen ik *Doemdenker/Wonderkind* (<https://www.youtube.com/watch?v=ZpHrZf2w6FI>) schreef, had

Oud-Beekvlieter Vic Willems (examen 2011) won in 2016 de Grote Prijs van Nederland in de categorie singer/songwriter. Vier jaar later is zijn eerste solo-album er: Doemdenker/Wonderkind. Foto: ©Veronica Verdonk

ik een gevoel van desillusie. Blijkbaar voelen meer generatiegenoten dat. Ze worstelen met veel dingen, ze willen de wereld redden, ze hebben keuzestress. (...) Relaties tussen mensen boeien hem. Hij studeerde sociale psychologie in Utrecht en volgde daarna nog een master. „In de muziek heb ik daar niet direct iets aan, maar het helpt wel om een soort handvat te hebben over hoe dingen mentaal werken." (...) Tijdens de middelbare school op gymnasium Beekvliet in Sint-Michielsgestel begon Willems met anderen de band Valour up Twice die in 2015 op Paaspop speelde ('om twee uur 's middags') en ook de finale van de Grote Prijs haalde (maar niet won.) In 2012 verliet Willems Schijndel om sociale psychologie te gaan studeren in Utrecht. Zijn ouders wonen nog in Schijndel. „Het zijn mijn grootste fans", zegt Willems.

Bron: *Brabants Dagblad*, 1 mei 2020 door Gerrit van den Hoven

Crisis dwingt tot nadenken over techniek versus natuur

Volgens Peter-Paul Verbeek (examen 1970), techniekfilosoof en hoogleraar Mens en Techniek, is de coronapandemie een nieuw ijkpunt in onze geschiedenis: "De crisis helpt ons na te denken over techniek versus natuur."

Peter-Paul Verbeek was als ethisch expert aanwezig bij een 'corona-ap-athon' van het Ministerie van Volks-

Peter-Paul Verbeek

gezondheid, Welzijn en Sport. In korte tijd werden zeven voorstellen van app-bouwers kritisch beoordeeld (...) Maar de stroom negatieve reacties van het publiek was zo overweldigend, dat het hele proces volgens Verbeek vooral 'leermomenten' heeft opgeleverd.

"Ik was het eens met een groot deel van de kritiek", zegt hij. "Ik denk dat het ook goed is dat de app-ontwikkeling gestopt is - het ging allemaal te snel. We moeten op onze hoede zijn als democratische verworvenheden zoals privacy op het spel staan, en de overheid via digitale techniek diep kan ingrijpen in onze levens. Maar ik heb me gestoord aan het frame van het hele debat. Twitteraars

en anderen die live meekeken beschuldigden ons als ethici van het 'witwassen' van een onverantwoord middel.

Terwijl ze niet zagen dat hier juist een triomf van de democratie gaande was: iedereen mocht meepraten. Bovendien waren technici bijna uitsluitend met ethische vragen bezig: hoe kun je data beschermen, hoe betrouwbaar kan de contactdetectie zijn? Er werd een tegenstelling gecreëerd tussen technici en ethici, die al lang niet meer bestaat."

Een ambivalente ervaring dus, en toch is de Twentse hoogleraar Mens en Techniek, ook nu het gewone leven na twee maanden langzaam weer opstart, optimistisch over de gevolgen van de coronacrisis - afgezien van het menselijke leed en de economische schade. "Allerlei dingen waarvan we dachten dat ze niet mogelijk waren, blijken nu ineens wél mogelijk. Al onze vaste consumptie- en reispatronen zijn doorbroken. Voor de een pakt dat beter uit dan voor de ander. Maar het geeft ook een denkruiimte. Alles wat we gedachteloos deden, vraagt nu aandacht. Dat is wat filosofen ook doen: vraagtekens zetten bij vanzelfsprekendheid. In die zin is de crisis een bezinningsmoment. Ook op onze relatie met technologie." (...)

(...) Als we nu gewoon overgaan tot de orde van de dag, hebben we enkel een hoop schade geleden, is het allemaal voor niets geweest en is de ramp de volgende keer nog veel erger. Alles is nu ineens vloeibaar geworden. Daar moeten we gebruik van maken voordat het weer helemaal gestold is." "

Bron: *Trouw*, 16 mei 2020, door Marc van Dijk

Roeiboot 'Jipsel'

'Jipsel' opgeknapt als eerbetoon aan Jip de Man

Jip de Man overleed in november 2017 als leerling van Beekvliet. In Esch wordt de herinnering aan hem op een bijzondere manier levend gehouden.

In 2013 werd in Esch Op Drift opgericht, een (drijvend) podium aan de Essche Stroom voor jong talent op het gebied van kunst en cultuur. De dertienjarige Jip de Man was destijds een van de jongste deelnemers. Hij had een passie voor toneel en cabaret, tekenen en muziek. Op de vooropleiding van de Academie voor Kunst en Vormgeving St. Joost werd hij omschreven als de talentvolste leerling. In 2017 ging hij ook een vooropleiding volgen aan de Kleinkunst-academie in Amsterdam. Evenmin als zijn gymnasiumopleiding zou hij deze creatieve studies voltooien, omdat hij plotseling overleed. Om hem postuum te eren werd roeiboot Jipsel opgeknapt om iedereen gratis de gelegenheid te geven om te 'jipselen': spelevaren en zoals Jip 'dromerig genieten van alles om je heen', aldus zijn moeder Jacqueline.

Bron: De Meierij Boxtel, 27 mei 2020 door Wendy van Lijssel

Oud-leerling Maxim Westerouen van Meeteren (examen 2008) schitterde op 31 mei op NPO1 bij Dragons' Den.

In dit programma krijgen beginnende ondernemers die op zoek zijn naar een investeerder, de kans om hun eigen bedrijf te 'pitchen' aan vijf van de meest succesvolle zakenmensen van ons land. Maxim presenteerde zijn 'RememberRingbox', een doosje met een ring

Maxim pitcht RememberRingbox

voorzien van camera, waarmee je je huwelijksaanzoek kunt filmen, zodat je na afloop met familie en vrienden de beelden kunt delen. Op LinkedIn schreef Maxim: 'Als voorbereiding had ik uiteraard mijn pitch goed voorbereid, wist ik alle financiële scenario's uit mijn hoofd en had ik bijna alle afleveringen gekeken van Dragons Den UK en de Amerikaanse versie Shark Tank.' En het werkte...! Zijn presentatie was sterk en de schatrijke horeca-ondernemer Won Yip was bereid om € 125.000 in het concept van Maxim te investeren.

Bron: NPO1 en LinkedIn

"Die ene leraar die het verschil maakt, omdat hij jou ziet."

Esmee Scholte (29) had het vanwege persoonlijke problemen lastig op Gymnasium Beekvliet (gevolgd t/m klas 5. Docent Arno Essens (docent klassiek talen op Beekvliet sinds 2001) gaf haar op het goede moment dat beetje vertrouwen dat nodig was. In een 'taartvideo' bedankt ze haar oud-docent, 15 jaar na dato.

Het idee kwam van filmmaker Wout van Wengerden die in opdracht van Fontys Hogescholen werkt aan een serie 'taartvideo's', waarin oud-leerlingen een vroegere leraar in het zonnetje zetten. (...) Dat is dan ook wat de hogeschool beoogt: de waardering voor het vak van leraar opkrikken.

Het bezoek aan de winkel is onderdeel van het filmpje van de 29-jarige Esmee Scholte uit Den Bosch, die appelflap-pen komt kopen om Arno Essens te verrassen. De docent Latijn was een jaar of vijftien geleden haar mentor in klas 1 en 2 van Gymnasium Beekvliet in Sint-Michielsgestel. Scholte: „Ik heb geen diploma gehaald, maar er is mij iets veel belangrijkers bijgebracht. Iets dat je niet bij de vakken leert, namelijk het vertrouwen krijgen dat mensen je zien en dat je er mag zijn. Dat er belangrijkere dingen zijn dan je cijfers halen."

Vechtscheiding

Haar ouders lagen destijds in een vechtscheiding en daardoor liep het met Scholte ook niet lekker. Iets dat Essens feilloos aanvoelde. „Hij heeft op een heel subtiele manier voor mij heel veel waarde toegevoegd. Toen ik in de vierde

klas bleef zitten, dacht ik 'misschien ben ik niet slim genoeg. Misschien moet ik naar een andere school.' Meneer Essens gaf mij allang geen les meer, maar kwam me toch opzoeken in de pauze. 'Esmee', zei hij. 'Het maakt niet uit. Je bent slim genoeg. Blijf maar lekker hier.' Het was maar één zinnetje en dat maakte voor mij een wereld van verschil."

„Ontroerend", reageert Essens, als ze bij hem op de stoep staat. Hij is thuis aan het werk vanwege corona. „Iedereen moppert weleens op het onderwijs - rotvak dit en rotvak dat - maar bij die heel mooie kant wordt niet zo vaak stilgestaan. Het is veel meer dan alleen maar lesgeven. Voor mij staat de goede band met de leerling voorop en dan komt de rest vanzelf. Ik merkte destijds dat Esmee, ook al was ze verlegen, de behoefte had om in gesprek te gaan. Maar ik wist niet dat mijn inbreng zoveel impact had." (...)

Via het voortgezet algemeen volwassenenonderwijs haalde Scholte alsnog haar diploma. Ze doorliep een hbo- en universitaire opleiding en heeft nu een eigen praktijk in coaching en training onder de noemer 'Luisteren naar jezelf vanuit liefde'.

„Dat is misschien wel begonnen in mijn tijd op Beekvliet. Ik geloof heel erg in je kwetsbaarheid laten zien. De mens is geneigd om minder prettige gevoelens weg te drukken in plaats van dat ze er echt mogen zijn. Als je ze deelt, komen anderen ook met verhalen en merk je dat je niet de enige bent. En het lucht nog op ook."

Bron: Brabants Dagblad, 30 juni 2020, door Annemiek Steenbekkers

I Tempora Analytica – Nunc tempora sensica

Door Marnix Lamers

Ik heb vlinders in mijn buik gehad, maar niet echt geleerd meiden lief te hebben. Dat kan ik school niet kwalijk nemen, want ik was gewoon te verlegen. Maar mijn school heeft me daarin ook niet geholpen. Was er niet werkelijk op de diepere laag.

Waarom heb ik zoveel tijd in lokalen doorgebracht, en niet buiten in de natuur? Waarom zoveel boeken, en nauwelijks bomen? Waarom heb ik zoveel woordjes geleerd, maar niet wat ze werkelijk doen met mensen? Waarom heb ik niet geleerd wat gevoelens werkelijk zijn en betekenen, en hoeveel werkelijk lagen daarin zitten? Waarom zat ik zo immens veel tijd in mijn linkerhersen-

Ik heb op Beekvliet gezeten maar waar heb ik niet gezeten?
Ik heb niet 'gezetten' op een plek waar ik echt het leven heb geleerd.
Ik heb niet geleerd wat de echte spelregels zijn van het leven. Dat kwam later pas.
Ik heb niet geleerd mijn lichaam echt te kennen. Daar was iets anders voor nodig.
Ik heb biologie geleerd, maar niet wat levensvormen echt zijn.
Was ik simpelweg te jong? Of miste mijn school het kunnen raken van de essentie?

helft, en niet rechts? Heb ik daarom geleerd nu deze waarom-vragen te stellen?

Waarom zat ik zo weinig tijd recht in mijn hart? Waarom heb ik maniertjes geleerd die me niet meer dienen? Waarom heb ik 7 jaar Latijn gehad maar heb ik het nooit kunnen spreken? (Hoewel het me wel geholpen heeft met Italiaans en Spaans, dat wel)

Waarom zat ik zoveel binnen, maar niet echt binnen? Namelijk, binnen in mijn ware zelf. Een boek is namelijk niet de echte wereld. 'The map is not the territory'. Een boek is een interface, een scherm, een schild tussen de schrijver en de lezer. Net als dit papier waar mijn letters op dansen in jouw geest. Een tussenlaag.

Klinkt dit alles wellicht vreemd en wellicht ook pijnlijk? Voel maar wat er te voelen is. Ik heb geen spijt. Het is gelopen zoals het gelopen is. Laat ik één ding zeggen: ik ben Beekvliet heel dankbaar. Ik heb heel veel mogen ontvangen. Heb er toch ook wel veel geleerd in 7 jaar, vrienden aan over gehouden, en de analytische power die ik heb opgedaan helpt me tot op de dag van vandaag. Om maar wat te noemen.

En toch wil dit alles gezegd worden. Om balans te vinden. Om anders te (gaan) kijken naar ons onderwijs. Het echte leven, de echte tempora nostra, zitten in ons gevoel. Niet in analyse, interpretatie, commentaar, iets vinden van en de zoveelste cursus, talk show en wedstrijd.

En dus? Wat is er Beyond de oude Marnix? Ik kies nu steeds meer voor natuurlijk leven. Ik kan je zeggen, het is een hele weg. Afkicken van de verslaving aan de linkerhersen helft. Het vasthouden aan oude structuren. Gemaakt door de opgeblazen, overgewaardeerde mind die denkt alles te moeten snappen en controleren. Hetgeen afstand creëert tussen mij en de natuur; maar gelukkig, ik doorzie dat steeds meer en word daarin vol-wassen.

En wat is er dan Beyond Beekvliet? Wat is het werkelijke onderwijs van de toekomst? Vergeet die bizarre 1,5 meter, daar gaat het niet om. Vergeet de vaccins, daar gaat het niet om. Vergeet digitalisering, want het brengt ons verder af van wie wij-werkelijk-zijn. Het gaat maar om één ding in het leven en dat is

het leven zelf. Dan vliet de beek. De beek van het leven.

Als dát het onderwijs van de toekomst is, let's go! Dat onderwijs is meer buiten dan binnen. Onze leefomgeving schreeuwt nu om aandacht. Maar wat doen wij nu voornamelijk? Nog meer webinars, online colleges, boeken, films, websites etc. Ofwel, nog meer afstand tot onszelf. Wij zijn wij werkelijk? Wij zijn natuurwezens. Hadden we dan al die eeuwen nodig om daar achter te komen? Blijkbaar.

Dus, kom op, laten we ons onderwijs (en alle andere facetten van ons bestaan) ingrijpend transformeren. Onszelf worden. Onszelf her-waarderen. Als Beekvliet eraan heeft bijgedragen om dat in te zien, in te voelen, dan is de cirkel rond en klopt alles weer: panta rhei.

Marnix Lamers (1989)

I Boekbespreking

Claartje Samson-Corbeij reorganiseerde failliet ziekenhuis Lelystad en schreef mee aan een boek erover

Claartje Samson - Corbeij (examenjaar 1993) is ziekenhuisapotheker en hoofd van de ziekenhuisapothek in ziekenhuis Sint Jansdal in Harderwijk. In 2018 en 2019 fungeerde zij als 'projectleider Lelystad'. Samen met Lissy van de Laar en Lizanne Ganzefles – de Hosson schreef ze het boek 'Opbouw na faillissement. Hoe in drie maanden tijd de ziekenzorg in Lelystad opnieuw is ingericht'.

Door Kees Quinten

In oktober 2018 ging MC IJsselmeerziekenhuizen met vestigingen in Lelystad en Emmeloord failliet. Er bestond een verregaande samenwerking tussen MCIJ en Sint Jansdal. Sint Jansdal heeft veel te verliezen als een andere partij MCIJ overneemt en de samenwerking verbreekt. Een fusie is niet mogelijk; daarvoor is de schuldenlast van MCIJ te hoog.

De hectiek en de onzekerheid van de overname en de oplossingen voor de vele problemen worden zorgvuldig beschreven. Sint Jansdal komt met een uitgebreid bidbook. Het beschrijft de visie op de patiëntenzorg, medewerkers en welke zorg Sint Jansdal zal aanbieden. Daarnaast geeft het een financiële onderbouwing.

De nieuwe locatie moet op 1 maart 2019 open. De ICT moet afgestemd zijn op die in Harderwijk. In drie maanden tijd moet het nieuwe elektronisch patiëntendossier Epic draaien. Maar er liggen nog meer urgente taken: ruim 400 medewerkers overnemen of aanzoeken; apparatuur en inventaris overnemen of opnieuw aanschaffen; in één weekend het ziekenhuis ombouwen en inrichten;

de patiëntenzorg overdragen. Specialisten moeten zorgen voor de overdracht van dossiers, terwijl er een aantal al niet meer bij MCIJ werkt. In het kader van de privacy is schriftelijke toestemming van iedere patiënt voor de overdracht nodig. Sint Jansdal wordt beheerder van het medisch archief en krijgt de bewaarplicht voor een half miljoen dossiers. Veel achterstallig onderhoud wordt pas bekend na 1 maart.

Door een consequente planning en de bereidheid van het hele personeel om extra uren te draaien werd de overname een succes. Uitbreiding met een afdeling kort verblijf werd vanaf eind september mogelijk.

Kortom: een boek met een verslag van een indrukwekkende klus.

I Even voorstellen: Britt van Oorschot, nieuwste en jongste redactielid Tempora Nostra

Mijn naam is Britt van Oorschot en ik ben 21 jaar. Ik woon in Gemonde. In 2017 ben ik afgestudeerd aan Beekvliet. Daarna heb ik een jaar Pabo University gedaan, maar heb de overstap gemaakt naar de Docentenopleiding Engels. Ik zit nu in mijn derde jaar. Wat ook erg leuk is, is dat ik stage mag lopen op Beekvliet dit schooljaar!

Door Britt van Oorschot

Wat doe ik in mijn vrije tijd? Ik ben actief in het damesvoetbal bij SCG'18. Ik speel al 13 jaar voetbal. Ook werk ik als hulp-kok in de keuken bij Le Verre in schijndel. Tevens ben ik docent bij Engels Voor Bengels, een organisatie die privé's verzorgt, maar ook Summer Camps gedurende de zomer. Lekker druk dus.

Met wie van Beekvliet heb ik nu nog steeds contact? Dat zijn er vrij veel, vooral mensen uit eerdere jaren. Die heb ik leren kennen via mijn vriend. Een van mijn mooiste herinneringen aan het leren kennen van deze vrienden is het zingen van het Beekvlietlied bij Bram en Janneke van Hulten in de keuken met o.a. Arthur Kampschuur en Tom van Grinsven. Het is geen grap dat Beekvliet verenigt.

Mijn beste Beekvlietherinneringen? Ik moet natuurlijk de lessen Engels noemen. Ik heb erg genoten van de lessen van mevrouw Van Vught (nu mevrouw Ouwens). Zij heeft mij geïnspireerd om zelf docent te worden. Ook de reizen zijn me dierbaar. De Griekenlandreis was adembenemend en de Londonreis was prachtig. Ik ben altijd met veel plezier naar school gegaan. Je

Britt van Oorschot op reis

voelde je altijd gehoord en gezien, wat ik erg prettig vond.

Ik vind het erg leuk dat ik als redactielid een bijdrage mag leveren aan Tempora Nostra. Ik geniet van schrijven en van dingen onderzoeken en ontdekken. Ik hoop dat jullie mijn stukken met veel plezier gaan lezen!

I Koen van Lierop ontdekte tijdens studie zijn passie voor muziek

Voor mijn eerste stuk als mederedacteur van Tempora Nostra hoefde ik niet lang na te denken over wie ik wilde interviewen. Want wie is er nou beter dan je oude oppas/voetbaltrainer met wie je vroeger met de dinosauriërs hebt gespeeld. En heel toevallig heeft hij ook een muziekband. Deze persoon is Koen van Lierop.

Door Britt van Oorschot

Wat ben je na Beekvliet gaan doen?

"Ik ben afgestudeerd in 2007. Ik heb tijdens Beekvliet een tijd lang geroepen dat ik docent Latijn zou willen worden. Toen ik eenmaal afgestudeerd was, is die droom vervlogen en ik heb getwijfeld of ik misschien Engels wilde gaan studeren. Uiteindelijk is het Bedrijfscommunicatie & Digitale Media geworden in Tilburg. De eerste twee jaren waren erg theoretisch, jaar drie van de bachelor en ook het vierde jaar in de master waren gelukkig ook wat meer praktijkgericht. Tijdens m'n studie heb ik ook mijn passie voor muziek ontdekt. Qua werk ben ik nu al acht jaar werkzaam voor marketing-bureau Get Hooked in Den Bosch als merkstrateeg."

Je vertelde over je passie voor muziek, je zit dan ook in een band. Hoe is dit tot stand gekomen?

"Ik zit inderdaad in een band genaamd Tumblin' Triad, maar mensen kunnen ons ook kennen als Ten11, de vorige naam van de band. Tijdens mijn studie ben ik samen met enkele medestudenten en mijn neef eerst gaan jammen. Ik speelde toen nog niet zo lang gitaar, eigenlijk pas sinds mijn 18e. Wist je dat

Koen van Lierop in actie

ik ook nog een aantal jaren gitaarles heb gehad van Beekvliet-docent René Dolstra? De eerste nummers die ik kon spelen waren van de Rolling Stones en zo zijn we destijds ook een beetje als coverband begonnen. Al snel ontdekten we dat we muziek schrijven ook heel erg leuk vonden en besloten we om ook eigen muziek te gaan maken. Dit bleek een succes. We kregen steeds meer boekingen en mochten in 2015 zelfs in Paradiso optreden na een gewonnen bandwedstrijd. Het was een onwerkelijk idee om op hetzelfde podium te staan waar de Rolling Stones ook ooit gestaan hebben. In 2017 hebben we via 3fm een optreden gewonnen in de Melkweg. Op een gegeven moment hadden we iets

Britt van Oorschot

van 35 optredens in 6 maanden. En dat terwijl we allemaal nog werkten ernaast. We hebben zo aardig wat podia gezien in Nederland."

Toch is de naam nu geen Ten11 meer. Wat is daarmee gebeurd?

"We kregen allemaal andere prioriteiten. Een bandlid is een eigen restaurant begonnen en anderen kregen het druk met werk. In 2018 dachten we 'ja, en wat nu?'. Samen met drummer Daan en zangeres Simone uit Ten11 ben ik toen Tumblin' Triad begonnen. We hebben een jaar lang eigenlijk alleen maar nummers geschreven. Die hebben we naar producer Roger Alan Nichols uit Nashville gestuurd, met wie we eigenlijk meteen een heel leuke contact hadden. Roger heeft als engineer gewerkt met o.a. Paramore, Steven Tyler van Aerosmith en Larkin Poe. Hij is naar Nederland gekomen en samen met hem

hebben we een ontzettend gave week doorgebracht in een Centerparcs-bungalow vlak bij de Wisseloord Studio's, waar bijvoorbeeld Mick Jagger van – daar heb je ze weer de Rolling Stones – ook muziek heeft opgenomen. Het klikte erg goed met Roger en we kletsten 's avonds na het opnemen nog tot in de late uren bij de open haard met de nodige biertjes en wijntjes. De single die we met Roger hebben opgenomen heet 'Black Car' (luister 'm zeker even op Spotify!) en die hebben we afgelopen februari in Poppodium WillemTwee gepresenteerd! We zouden er in juni vervolg aan geven door samen met Roger hier in Nederland single nummer twee op te nemen, maar helaas heeft de Corona-crisis tijdelijk wat roet in het eten gegooid. Die plannen zijn even opgeschoven naar het einde van het jaar.

Nog even terug naar Beekvliet. Wat zijn jouw mooiste herinneringen aan die tijd?

"Ik denk sowieso de Romereis, inclusief de bijbehorende verhalen van meneer Essens daar! Deze reis was extra leuk wegens mijn liefde voor Latijn. In mijn kast heb ik overigens nog een blijvende herinnering aan Beekvliet: bij ons afstuderen kreeg iedereen uit ons jaar een kopje en schoteltje met het oude Beekvliet-logo gekregen omdat het servies van de lerarenkamer werd vervangen. Ook zijn de levenslessen van meneer Puttiger me altijd bijgebleven. En uiteindelijk natuurlijk gewoon de kleinschalige, persoonlijke aanpak die Beekvliet zo kenmerkt. Ik zal m'n tijd daar nooit vergeten!" ★

I Spiegelbeeld

Twee generaties gymnastiekdocenten: Sjef Smolders en Joep Teulings

Op maandagmiddag is het stil in de gangen van Beekvliet. Afzetlinten en pijlen reguleren het eenrichtingsverkeer waaraan iedereen zich gedurende de dag dient te houden. De laatste leerlingen lopen richting hun fiets en manoeuvreren zich door een doolhof van bouwhekken en afzetlint naar de uitgang van het schoolplein.

Door Bram van Hulst

Binnen staat een oude bekende een praatje te maken bij het kantoor van de administratie: Sjef Smolders, gepensioneerd gymnastiekdocent en conector. Hij gaat vandaag voor Tempora Nostra in gesprek met Joep Teulings, gymnastiekdocent (of tegenwoordig eigenlijk: docent lichamelijke opvoeding) en wiskundedocent. Hoe is hun vak, buiten de naam om, veranderd door de jaren heen en hoe is het om een sportief vak met andere verantwoordelijkheden te combineren?

Sjef, rechtstreeks vanaf de golfbaan naar Beekvliet gekomen, draagt een vlekkeloos wit overhemd en een nette broek. Het stel gypmen daaronder verraadt zijn verleden in het gymnastiekonderwijs. Wanneer Joep binnenkomt, kijkt Sjef bewonderend naar het donkerblauwe sportshirt met Beekvlietlogo. De mannen hebben elkaar wel eens gesproken, zeggen ze, maar dit is de eerste keer dat ze echt met elkaar in gesprek gaan. Bij het begin beginnen dan maar: hoe zijn ze op Beekvliet terecht gekomen?

Klaar voor de start

Sjef: 'In 1968 ben ik naar Beekvliet gekomen, wat toen nog een kleinseminarie was. Via Leo van der Weegen, een kennis van me, kwam ik in contact met Beekvliet. Voor het sollicitatiegesprek kwam ik samen met mijn toenmalige vriendin, die nu mijn vrouw is, vanuit Tilburg naar Gestel. Zij zat op het terras bij de Zwaantjes en ik ging eens kijken of dit wat zou kunnen zijn. Al tijdens het gesprek kreeg ik een aanstelling aangeboden, waarbij ik 26 uur les zou gaan geven en 29 uur betaald zou krijgen. Dat aanbod nam ik natuurlijk aan en per 1 augustus was ik aangenomen. Terug aangekomen bij mijn vriendin zei ze: "je gaat toch niet in dit dorp werken hè?"'

Joep lacht. Voor hem is het korter geleden dat hij naar Beekvliet kwam. 'Ik liep hier in 2015 stage. Bij de opleiding tot Leraar Lichamelijke Opvoeding moet je zowel in je derde als in je vierde jaar stage lopen. Toen mijn derdejaarsstage hier klaar was, zeiden Joris en Mechelien (Van der Cammen en Peters-Rit, red.): "wij zijn hier nog niet klaar met elkaar," dus mocht ik het jaar daarop ook terugkomen voor mijn vierdejaars-

stage. Dat was niet heel gebruikelijk, maar omdat het in het derde jaar voor iedereen zo goed bevalen was, kon er een uitzondering worden gemaakt. Aan het eind van dat tweede stagejaar kwamen er meer uren bij en zodoende werk ik hier nu nog steeds.'

Velden en zalen

Wanneer hun gedeelde vak ter sprake komt, blijkt dat vooral de faciliteiten door de jaren heen flink veranderd zijn. 'Op het oude terrein hadden we een basketbalveld,' herinnert Sjef zich, 'maar dat was ontzettend schuin en lag vol met losse stenen.' 'Dat klinkt meer als enkels verzwikken dan als basketballen,' lacht Joep. 'Absoluut,' grinnikt Sjef. 'En de enige

gymzaal die we hadden was ongeveer acht bij achttien meter, met op de lange zijde een groot raam met enkel glas erin. Dus je kan je voorstellen dat het daar veel te vol stond en dat er na een iets te hard weggeschoten bal wel eens een glazen setter langs moest komen. Uiteindelijk mochten we, met dank aan de onderwijsinspectie, klassen van meer dan 24 leerlingen in tweeën splitsen, zodat we in ieder geval bewegingsruimte hadden in die kleine gymzaal.' Vandaag de dag is er in ieder geval veel meer ruimte om te sporten. 'Ik denk dat veel sportclubs jaloers zijn op het sportveld dat wij hier hebben', zegt Joep. 'En we hebben nu natuurlijk twee flinke gymzalen en de basketbalvelden. Daarachter hadden we eerst ook nog

een kogelstootveld, maar dat wordt een parkeerplaats tijdens de verbouwing.' 'Die basketbalvelden waren in het begin tennisvelden,' vertelt Sjef. 'Maar je merkt toch dat er door de jaren heen andere wensen komen over het sportaanbod.'

Schaatsen versus acro-gym

We praten verder over het sportaanbod: wat is er veranderd door de jaren heen? Sjef rakelt het curriculum uit zijn tijd op: 'Het vaste aanbod bestond op een gegeven moment uit basketbal, volleybal, handbal, voetbal, softbal, hockey, turnen en atletiek. En in de winter konden we dan nog schaatsen op de stille arm van de Dommel!'

'Gaaf!' zegt Teun. 'Daar zijn de winters helaas niet meer streng genoeg voor.' Inmiddels zijn er wel andere sporten die Beekvliet aanbiedt tijdens de gymles: 'We spelen nu geen korfbal of handbal meer, maar wel veel badminton. We bieden nu ook flagfootball aan, een soort rugby zonder tackles, en frisbeelessen, met dank aan scheikundedocent Piet Mellema. Daarnaast krijgen onze leerlingen lessen in zelfverdediging en acro-gym.' 'Acro-gym!' roept Sjef uit, 'dat hebben we vroeger niet gedaan, maar ik heb daar toen wel veel over gelezen. Ik heb nog wat boeken staan als je wilt, die mag je zo hebben.'

Nadat de gegevens voor deze overdracht zijn uitgewisseld, komt een groter verschil aan bod: het doel van de gymlessen. Joep: 'Ik denk dat wij vandaag de dag veel meer bezig zijn met elke leerling laten bewegen dan met de technieken van de sport zelf. Sporten en techniek zijn hartstikke interessant, maar leerlingen in hun eigen tempo zich laten ontwikkelen is meer en meer voorop gaan staan.'

Sportdag

'Dat is door de jaren heen wel meer gegroeid,' beaamt Sjef. 'Maar we deden dat vroeger ook al: leerlingen moesten waar mogelijk bij het sporten betrokken raken. Toen ik begon deed de helft van de leerlingen niet mee met de sportdag. Die dag was alleen voor de enorm gemotiveerde en getalenteerde leerlingen, de rest was supporter indertijd. Ik heb toen op een gegeven moment gezegd: de sportdag gaat niet om hoe goed je bent, hij gaat om bewegen. Iedereen moet meedoen.'

'Inmiddels wordt de sportdag georganiseerd en in goede banen geleid door de vierde klas,' vertelt Joep. 'Op die manier krijgen leerlingen ook nog de vaardigheden rondom sport mee.'

'Wordt er nog gesport op de vrijdagmiddag?' vraagt Sjef.

'Weinig,' zegt Joep. 'Veel leerlingen willen gewoon lekker naar huis, weekend vieren.'

'Zonde,' zegt Sjef. 'Vroeger konden we hele voetbaltoernooien opzetten na school. We hebben zelfs nog een tijdje meerdere volleybalteams in de regionale competitie gehad, omdat leerlingen graag een sport wilden beoefenen.'

'Ik denk dat daar ook het verschil in zit,' peinst Joep. 'Onze leerlingen hebben inmiddels zoveel dingen die ze buiten school kunnen doen. Ze zitten allemaal al op voetbal, of hockey, of paardrijden. En dan hebben ze daarnaast ook nog muzieklessen en dat soort zaken. Ze hebben gewoon geen tijd en zin meer om ook nog op school extra te sporten.'

Breed inzetbaar

Zowel Joep als Sjef hebben zich op Beekvliet breder georiënteerd. Sjef werd decaan en daarna conrector. 'Ik werd

gevraagd om decaan te worden. Dat leek mij wel wat, dus ik ben leerlingen gaan begeleiden in hun keuzeproces. Zelf had ik op de middelbare school een decaan die veel te veel aan het pushen was: die wilde dat ik scheikunde ging studeren, dus daar had ik dan maar naar te luisteren. Ik wilde dat heel anders aanpakken, luisteren naar de leerlingen. Acht jaar later, in 1980, droeg ik het decanaat over aan Gerard van Boekholt, omdat ik gevraagd werd om conrector te worden. Naast het conrectorschap kon ik dan nog tien uur per week gym blijven geven. Tijdens mijn conrectorschap kwam het pedagogische aspect van onderwijs ook pas op. Eerst waren leerlingen gewoon lui of dom, maar langzaam maar zeker gingen we ook naar de omgeving en de onderwijskwaliteit kijken. Je moet je ook voorstellen dat lesbezoeken in die tijd nog helemaal niet voorkwamen. Iedere docent gaf zijn eigen les, op zijn eigen manier en daar had niemand iets mee te maken. Elk lokaal was een eilandje.'

Joep is begonnen met een opleiding om ook wiskunde te geven op Beekvliet. 'Ik wilde niet vijftig jaar alleen maar gymles geven, ik wilde wat meer afwisseling. Toen heb ik gekozen voor wiskunde, precies op het goede moment, want ook

daarvoor kwamen uren vrij op Beekvliet. Uiteindelijk gaf ik al wiskundelessen voor ik goed en wel aan de opleiding begonnen was. De afwisseling tussen de twee vakken is leuk: je leert leerlingen op een andere manier kennen.'

Prachtig vak

Daarover zijn de mannen het direct eens: lichamelijke opvoeding is een prachtig vak om te geven.

'Je kan de moeilijkste leerling tijdens een sport zien uitblinken en opbloeien,' glundert Joep. 'En als je een leerling eens apart wil spreken, kan dat veel makkelijker privé in een grote zaal of op een veld dan in een lokaal met dertig andere leerlingen.'

Sjef: 'Leerlingen die in een krap klaslokaal niet tot hun recht komen, kunnen op een sportveld ineens de allerbeste zijn, dat maakt dit vak zo mooi.'

De eerste werkdag van Sjef en de eerste werkdag van Joep zijn bijna vijftig jaar van elkaar gescheiden en in die tijd is er veel veranderd, maar de passie voor hun vak én voor de leerlingen overbrugt dit generatieverschil met gemak. Een volgend gesprek hoeft niet lang op zich te laten wachten: de boeken over acro-gym liggen klaar bij Sjef. ★

I De vier broers Vorstenbosch

Beekvliet is een school van tradities. Docenten van het voormalige kleinseminarie, leerlingen die later als docent opnieuw de lokalen betreden en natuurlijk het Beekvlietlied. Maar Beekvliet is ook een traditie op zichzelf. Talloze zonen en dochters gingen als leerling naar school waar pa of ma lesgaven en Beekvliet kende (ooit) zelfs een koppel van vader en zoon die allebei hetzelfde vak doceerden.

Door Mirjan Boot

Ook is het een instituut waar hele gezinnen hun middelbare schoolcarrière doorlopen. Gezinnen zoals dat van Johan, Eddie, Hans en Erik: de vier broertjes Vorstenbosch die Beekvliet bevolkten.

Eddie: "Dat broers met elkaar hun vrije tijd doorbrengen is op zichzelf niet zo bijzonder. Het is niet elk gezin gegeven, maar ook buiten kerst en verjaardagen zien wij elkaar geregeld. Concertje pikken, rondje bowlen, dagje festival.

Leuke dingen, voor ons eigenlijk niets bijzonders. Maar dat wij met z'n vieren als reünisten op het 200-jarig bestaan van onze middelbare school rondliepen, is dat zeker wél."

Warm bad

"Beekvliet was destijds al een warm bad en voelde erg thuis. Zelfs na ruim dertig jaar voel ik me nog altijd met de school verbonden. Zo'n binding heb ik nog nooit van anderen over hun vroegere middelbare school gehoord". Voor Johan en Eddie was dat op zich nog niet heel

Vlnr: Eddie, Hans, Johan en Erik

vreemd, zij eindigden bij elkaar in de klas nadat Johan een klas overdeed. Toen hij ook nog een vak inwisselde hadden beiden bovendien hetzelfde vakkenpakket. Daarmee kwamen ook dezelfde vriendenclub, gezamenlijke vakanties en natuurlijk de dagelijkse fietsrit op en neer naar school.

Toen Hans startte hadden Johan en Eddie het voorgaande jaar eindexamen gedaan. Een aantal docenten herkende hem dan ook direct; al dan niet met bagage. Een paar jaar later werd dit nog eens versterkt met Erik's komst op Beekvliet: "Door een aantal docenten werd ik ofwel Vorstenbosch, ofwel Eddie genoemd. En een aantal hogereklassers noemden mij voor het gemak Broertje Hans." Laten we zeggen dat de referenties aan de familieband onderling dus talrijk bleven.

Levenslang netwerk

Ook al zaten de vier broers dus niet gelijktijdig op school, elkaar ontlopen kon er eigenlijk niet. Iets wat overigens überhaupt voor Beekvlieters geldt: je komt ze overal tegen.

Het zaalvoetbalteam waar Johan in speelde in de studentencompetitie in Leiden bestond voor een belangrijk deel uit een samengeraapt stel van Beekvlieters uit verschillende jaren, en van verschillende studentenverenigingen. Het ontstond spontaan door losse contacten die eenieder had met elkaar. Het was dus ook vrij normaal dat het zo ging. In het dispuut van Eddie in Leiden zaten vier oud-leerlingen, niet eens allemaal jaargenoten van elkaar. Dit vormde dan ook weer de link naar het voetbalteam. Maar hoe dan ook, de band die Beekvliet schiep zette zich als vanouds voort in de

Johan startte in september 1981, Eddie volgde in '82. In kampioensjaar '88 - kregen ze samen hun diploma uitgereikt en verruilden het ouderlijk huis in Vught uiteindelijk - met een korte tussenstop van Eddie in Delft - allebei voor een kamer in Leiden. Hans begon de brugklas in 1989, Erik in '91. Zij verlieten Beekvliet samen in 1995. Hans mét, Erik zonder diploma. Na enige omzwerving streken zij beiden neer in Rotterdam.

nieuwe situatie. Bij Hans was dat niet anders, bij Laurentius liepen Beekvlieters rond en ook bij 'bezoeken' aan andere verenigingen werden geveinsde vijandigheden snel vergeten wanneer je Beekvlieters tegen het lijf liep.

Johan: "Achteraf heb ik Beekvliet in zekere zin ervaren als een pre-corporale opleiding. En dat is positief bedoeld. De school bood een grote mate van saamhorigheid, een groot ontwikkelingsinstituut, een hoop lol en ongein, een levenslang netwerk. Iets om hartstikke trots op te zijn."

Talrijke muziekavonden

De mate waarin Beekvliet als ontwikkelingsinstituut fungeerde, maakte het binnen het gezin nog extra bijzonder. Natuurlijk is elke middelbare school een plek waar je verder wordt gevormd, bepaalde nieuwe ervaringen worden opgedaan, vriendschappen worden geboren en nieuwe wegen worden ingeslagen. Maar Beekvliet bood ruimte voor veel meer dan het curriculum alleen. Denk bijvoorbeeld aan cultuur: de Theaterdag, de musical, het brugklastoeneel en de talrijke muziekavonden. Drie

van de broers startten tijdens en door Beekvliet met het maken van muziek, en dat bleek een zeer bepalende factor voor de toekomst te zijn.

Snoeiharde metal

Eddie: "Tijdens de Theaterdag op Beekvliet kreeg ik de kans om voor het eerst echt muziek te maken. Ik speelde koud twee maanden gitaar en heb niettemin toch met de broertjes Boot en Marc van den Biggelaar "NOT Live on Stage" gebracht; een tenenkrommende mix van Nederlandstalig, classic rock en snoeiharde metal en voor een neutrale toeschouwer grotendeels niet om aan te horen natuurlijk, maar voor ons wel legendarisch en een onvergetelijke ervaring." Jaren later nog stond Eddie op vele podia gewapend met gitaar in coverbands, sixties rock&roll en bluesbands; maar het begin werd gemaakt op Beekvliet.

Muziek was wel een ding in huize Vorstenbosch. Hans: "Op het brugklaskamp in Huize Bergen in Vught mocht ik in de band spelen, en de toon was direct gezet. Vanaf toen heb ik zoveel mogelijk piano gespeeld op Beekvliet: bij het brugklastoneel, muziekavonden, theaterdag, kerkdiensten, brugklaskampen en bij de musical Sweeny Todd. In de vierde had ik mijn eerste heuse band: Gêrstunat. Bijzondere bandnaam, aangezien bier nog vies was. Ik speelde daar voor het eerst gitaar en er ging een wereld voor me open. Mijn eerste optreden ooit was in de studiezaal, tijdens de theaterdag. Op geleende instrumenten van school. Wat waren we slecht, en wat hadden we plezier. Na mijn eindexamen zat ik binnen een paar maanden in een Rotterdamse

studentenband. Later kwam ik bij Crazy Pianos in Rotterdam terecht, en dat betekende uiteindelijk het einde van mijn academische leven en het begin van mijn professionele muziekcarrière."

"Beekvliet bood een podium waarmee ik wél tien kon halen"

Musical class

Erik: "Ik begon met het brugklastoneel. En in de tweede deed ik mee in de schoolmusical. Dit was tevens de start van een driejarige buitenschoolse 'musical class'. Muziekavonden gezongen (ook met Hans samen) en theaterdagen met een eigen bandje. Beekvliet bood een podium waarmee ik, tussen de schommelende cijfers voor Frans, Latijn en Wiskunde, wél tien kon halen." Eenmaal in Rotterdam brachten die muzikale lessen Hans en Erik ook professioneel bij elkaar. Samen speelden ze voor grote menigten over het hele land en vele delen van de wereld, met De Corona's en later met hun band The Originals.

Tijdens het 40ste lustrum van Beekvliet kwamen al deze zaken tijdens de feestavond bij elkaar, en waren ze natuurlijk alle vier aanwezig. Johan en Eddie samen met hun klas van '87 / '88, Hans en Erik samen op het podium als band tijdens het feest. Bij het volgende lustrumfeest zullen ze er weer staan, maar dan inmiddels met vijven; Johans' zoon Thomas rondde Beekvliet succesvol af in 2017. Beekvliet blijft trekken.

Leo Mesman 1e prijswinnaar Willem Wilmink Dichtwedstrijd 2020

Het was een spannende uitslag die de jury van de prestigieuze Willem Wilmink Dichtwedstrijd op 17 juni bekend ging maken. Tien genomineerden werden met hun ingezonden gedicht gepresenteerd. Maar slechts één kon de eerste-prijswinnaar zijn: oud-Beekvlieter Leo Mesman (ex. 1967).

Door Peter van Overbruggen

Jaarlijks wordt een nieuwe gastdichter gevraagd een dichtregel aan te leveren voor de Willem Wilmink Dichtwedstrijd. Voor 2020 moesten de deelnemers een regel van Wietske Loebis verwerken in hun inzending: 'wat zou ik graag de schoonheid ervan zien'. Leo Mesman had het zich extra moeilijk gemaakt door een bijzondere en niet zo bekende versvorm te kiezen: een pantoum. De jury noemde het: 'Een technisch hoogstandje, dat goed neergezet is met een nostalgische boodschap. Je moet maar durven! Terecht de eerste prijs!'

Productieve poëet

Poëzie is voor Leo intussen een bijna dagelijkse bezigheid geworden: haiku's, poëtische observaties, light verse en blogs gaan met grote regelmaat 'viraal'. Er zijn intussen 14 dichtbundels met eigen werk verschenen en in bijna 40 publicaties zijn gedichten van hem opgenomen. Zo put hij in zijn bundel Retour Nuenen voor zijn gedichten en korte verhalen uit talrijke nostalgische herinneringen aan zijn kindertijd en jongensjaren in zijn geboorteplaats Nuenen. De inhoud van de bundel is te lezen en gratis te downloaden op zijn (hieronder genoemde) site. Hij publiceert ook foto's waarmee hij zijn eigen kijk op de ons omringende natuur en stedenschoon in beeld brengt.

Foto hierboven: Leo Mesman leest voor uit eigen werk. Op zijn site <https://leomesmangedichten.com/> leest Leo zelf zijn winnende vers voor:

Winterverlangen

Wat zou ik graag de schoonheid ervan zien:
Een winterlandschap zonder sneeuw en ijs.
Voor jongeren van nu geen punt misschien.
Ik ben nog van de vorige eeuw en grijs.

Een winterlandschap zonder sneeuw en ijs.
De climate change gooit alles in de war.
Ik ben nog van de vorige eeuw en grijs.
Mijn stellingname is wellicht wat star.

De climate change gooit alles in de war.
Wat er ook groeit: geen ijslaag op de sloot.
Mijn stellingname is wellicht wat star.
Elfstedentochten enkel nog per boot?

Wat er ook groeit: geen ijslaag op de sloot.
Voorbij lijkt het romantisch schaatsvermaak.
Elfstedentochten enkel nog per boot;
Of komt er nog een wending in de zaak?

Nooit koek en zopie meer, of snert met worst.
Voor jongeren van nu geen punt misschien.
Een ganse winter zonder strenge vorst:
Wat zou ik graag de schoonheid ervan zien.

I Verslag van de jaarvergadering over 2019 van Nunc Meminisse luvat

Als gevolg van de onzekere situatie rond de coronacrisis heeft er geen algemene kennisgeving van de jaarvergadering plaatsgevonden in Tempora Nostra van april 2020. Het bestuur van NMI heeft besloten de jaarvergadering op 23 juni toch door te laten gaan.

Door Kees Quinten

Het verslag van de Jaarvergadering van 4 juni 2019 wordt vastgesteld. Het financiële jaar 2019 wordt afgesloten met een positief saldo van ruim € 2300. Dit is iets hoger dan het batig saldo van € 1800 van vorig jaar. Het eigen vermogen van NMI bedroeg eind 2019 circa 19.000 euro, een buffer die ingezet kan worden voor de organisatie van de aankomende reünie. De inkomsten van NMI bestaan voor het overgrote deel uit de contributie van de 610 leden. De kosten voor Tempora Nostra bedragen bijna 6000 euro.

Bij de examenuitreiking in juni 2019 werd de NMI-prijs – welke leerling zul je je van dit examenjaar na jaren zeker nog herinneren – uitgereikt aan Nils Groenhof, in de nominatie getypeerd als de natuurlijke leider van zijn jaarlaag bij de Laatste Schooldag en het Jaarboek, een zeer betrouwbare en vrolijke begeleider bij

brugklas- en Luxemburgkamp en als minimentor, niet op de voorgrond en toch een absolute kartrekker.

Na eerste voorbereidingen aan het eind van 2019, door het bestuur en enkele vrijwilligers, vond op 1 februari 2020 de Kick-off van de reünie 2020 plaats. Een dertigtal belangstellenden verzamelde zich op Beekvliet om te brainstormen over de opzet van de volgende reünie, waarbij een aantal werkgroepen werd gevormd om het programma en de organisatie vorm te geven. Datum en locatie werden bepaald. Helaas gooide ook hier de coronacrisis roet in het eten. Eind april 2020 besloot het bestuur de reünie te verplaatsen naar najaar 2021. De voorbereidingen worden eind 2020 weer opgestart.

Het bestuur van NMI is nog steeds op zoek naar uitbreiding en vernieuwing. Heb je tijd en belangstelling of ken je mensen die interesse hebben om het bestuur te versterken, neem dan contact op via reunisten@gymnasiumbeekvliet.nl

I Personalia

GEBOREN

Op 12 juni zijn Isaac en Samuel geboren, zonen van Muriël de Mönnink (2004) en Stefan Vriend. Muriël was van 2014 tot en met 2019 als docent Latijn verbonden aan Beekvliet.

OVERLEDEN

Op 22 april 2020 is Niek Rijniers (1950) op 88-jarige leeftijd overleden. Op 28 april is hij na een door hem zelf samengestelde dienst op de natuurbegraafplaats in Alphen in besloten kring begraven. Niek werd geboren in Helmond op 15 juli in 1931 en was leerling van Beekvliet van 1943 tot 1950. In 1956 werd hij priester gewijd, samen met 22 jaargenoten. Hij verliet het ambt en trad in 1970 in het huwelijk, dat werd ingezegend door een andere oud-Beekvlieter, Cees Remmers. In 2016 publiceerde hij zijn persoonlijke herinneringen onder de

titel 'Mijn Verhaal', waarvan in december van dat jaar een bespreking in Tempora Nostra verscheen.

Op 23 april overleed op 85-jarige leeftijd Jan van der Linden (1953).

Op 18 mei overleed Egbert Kwadijk op 80-jarige leeftijd. Hij was, toen zijn kinderen er zaten, jarenlang voorzitter van de ouderraad van Beekvliet. Maar nog veel langer was hij, woonachtig op Beekvlietstraat 2, 'de buurman', met wie de school al die jaren – tot zijn verhuizing enkele jaren geleden – zeer goede contacten onderhield.

PRIJZEN EN ONDERSCHIEDINGEN

Leo Mesman (1967) won op 17 juni 2020 de eerste prijs in de prestigieuze Willem Wilmink Dichtwedstrijd. Zie ook pag. 42.

VERSCHEENEN

In juni 2020 verscheen Nachtmisseries, het eerste kinderboek van Meester Cliff, pseudoniem van Cliff de Rouw (2005). Cliff is leraar in het basisonderwijs en schrijver. In Nachtmisseries, een boek voor 10- tot 14-jarigen, moet hoofdpersoon Julian 's nachts in zijn dromen diverse missies vervullen die gerelateerd blijken te zijn aan wat hij overdag meemaakt. Op diverse plaatsen kreeg het boek goede recensies van zowel kinderen als volwassenen.

Heeft u zelf iets te melden voor deze rubriek?

Laat het ons weten op reunisten@gymnasiumbeekvliet.nl.

Aan alle oud-Beekvlieters die afstuderen: laat het gerust weten aan de redactie van Tempora Nostra (reunisten@gymnasiumbeekvliet.nl) of aan het decanaat van Gymnasium Beekvliet (decaan@gymnasiumbeekvliet.nl). Oud-Beekvlieters die (gaan) promoveren worden zelfs van harte uitgenodigd een exemplaar van hun proefschrift naar Beekvliet te sturen – indien mogelijk bezoekt dan een vertegenwoordiger van de school de promotieplechtigheid. We blijven graag op de hoogte!

Colofon

Tempora Nostra is het blad van de reünistenvereniging Beekvliet, Nunc Meminisse luvat. Het verschijnt drie keer per jaar en wordt verspreid onder de leden van de vereniging, en op Beekvliet.

Redactieadres

Kopij, berichten, adreswijzigingen en informatie voor de rubriek Personalialia sturen naar:

reunisten@gymnasiumbeekvliet.nl

De redactie beslist over plaatsing van bijdragen en ze behoudt zich het recht voor om stukken in te korten.

Het volgende nummer van Tempora Nostra verschijnt in december 2020. De kopij daarvoor dient **vóór 1 november 2020** binnen te zijn.

De redactie bestaat uit: Jan Lurinks (1952), Peter van Overbruggen (1967) (redactievoorzitter), Kees Quinten (1967), Cees ter Stege (1980) (eindredactie), Mirjan Boot - de Werd (1988), Patrick van Aarle (1993), Femke Hellings (1997) (Column), Bram van Hulsten (2014), Britt van Oorschot (2017).

Vormgeving: Marc Heymans.

Druk: Drukkerij Rooijmans, Nuenen.

Oplage: 800.

Tempora Nostra digitaal

Voor leden van de reünistenvereniging is het mogelijk om de teksten van iedere uitgave digitaal toegestuurd te krijgen. Belangstellenden kunnen zich melden op het e-mailadres van de redactie. Bij de aanmelding graag naam en (e-mail)adres vermelden.

Het lidmaatschap van NMI kost 15 euro per jaar.

Informatie over Beekvliet en reünistenvereniging: www.gymnasiumbeekvliet.nl

Ledenadministrateur van NMI:
Patrick van Aarle, bereikbaar via
reunisten@gymnasiumbeekvliet.nl

Doorlopende machtiging voor lidmaatschap NMI

SCPA

Naam incassant : Reünistenvereniging Nunc Meminisse luvat (NMI)
Adres incassant : Gymnasium Beekvliet, Beekvlietstraat 4
Postcode incassant : 5271 SM Woonplaats incassant : SINT-MICHIËLSTRAAT 4
Land incassant* : Nederland Incassant-ID : NL14ZZZ402190290000
Kenmerk machtiging :

Door ondertekening van dit formulier wordt u lid van en geeft u toestemming aan Reünistenvereniging Nunc Meminisse luvat (NMI) om doorlopende incasso-opdrachten te sturen naar uw bank om een bedrag van uw rekening af te schrijven wegens de jaarlijkse contributie van NMI en uw bank om doorlopend een bedrag van uw rekening af te schrijven overeenkomstig de opdracht van Reünistenvereniging NMI. Als u het niet eens bent met deze afschrijving, kunt u deze laten terugboeken. Neem hiervoor binnen acht weken na afschrijving contact op met uw bank. Vraag uw bank naar de voorwaarden.

Naam :
Adres :
Postcode : Woonplaats : Land* :
Telefoon : E-mailadres :
Examenjaar : Studierichting : Beroep :
Rekeningnummer [IBAN] : Bank Identificatie [BIC]** :
Plaats en datum : Handtekening :

* Hoef niet alleen ingevuld te worden als het land niet Nederland is.

** Geen verplicht veld bij een Nederlands rekeningnummer.

Opsturen naar: Reünistenvereniging NMI
Postbus 31, 5270 AA SINT-MICHIËLSTRAAT

